

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Ey Rabb'imiz! Günahlarımızı ve İşimizdeki Taşkınılığımızı Bağışla. Ayaklarımızı Sabit Kıl, Kâfirler Gürûhuna Karşı Bize Yardım Et." (Â-i imrân: 147)

"Allah'ım Ümmet-i Muhammed'e Umumi Rahmetle Merhamet Et!" (Hadis-i şerif)

"Allah'ım Ümmet-i Muhammed'i Korusun, Affetsin, Muhafaza Etsin, Muzaffer Etsin... Allah'ım Zât'ından Baska Sahibimiz Yok, İçte Düşman, Dışta Düşman. Artık Zât'ına Kalmış; Bize Merhamet Et, Bize Acı, Bizi Affet, Muhafaza Et, Muzaffer Et! Âmin!"
(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Bir Müslümanın En Büyük, En kıymetli Varlığı İmanıdır

Vatan Bir Emanettir

İlâhi Meth-ü Senâ

İstiklâl Marşı

Osmanlıdaki Din ve Vatan Aşkına İki Misâl

Fahreddin Paşa ve Medine Müdafası

Gazi Osman Paşa ve Plevne Müdafaası

Osmanlılardan Sonra

Âhir Zamanda Gönderilen Üç Merdiven ve Hürmetine Belâ ve Musibetlerin

Tehir Edildiği Zât

Türk'e Gönderilen Kişi

Hâtemü'l-Evliyâ'nın "Din Kâfirleri"ne Vurduğu İki Kılıç

Niyet-i Halisa İle; İmanımızı ve Vatanımızı Korumamız Lâzım

İman ve Cihad

Şehidler Üç Kısımdır

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(1\)](#) [Sûre-i Şerif'in Takdimi](#)

Beyan ettiği gerçekleri benimseyip inanan kimse dininde ihlâs sahibi olduğu, bu inançla ölen kimseyi de cehennemden halâs ettiği için "Sûre-i ihlâs" denmiştir.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Beşinci Yılı](#) [İfk Hadisesi](#)

"Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı, Allah şefkatli ve merhametli olmasaydı hemen cezânızı verirdi." (Nûr: 20)

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (45)

[Namaz](#)

Namaz kılarken tâdil-i erkâna riayet etmek, namazın kıyam, rükû, sücûd gibi rükûnlerini yaparken sükûnetle yerine getirmek gerekir.

[EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları \(168\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- \(16\)](#)

[Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar \(101\)](#)

[Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -k.s.- \(14\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

["Vahdet-i Vücut"](#) [Hem O'dur, Hem O'ndandır.](#)

"Allah göklerin ve yerin nurudur." (Nur: 35)

İSLÂM İLMİHALİ

[Zekâta Âit Bazı Meseleler](#)

"Malının zekâtını zekât düşmeyen kimseye veren, zekât vermemiş gibi olur." (Tirmizî)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyallahu anhüm- HAZERÂTİ'NİN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- \(14\) İnsanların En Kahramanı](#)

Bir gün Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz oldukça kalabalık bir cemaate şunu sordu: "**Bana insanların en kahramanının kim olduğunu haber verir misiniz?**"

[Emr-i İlâhi Olan; "Oruç"](#)

[Kadir Gecesi](#)

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bugünlere dair, efkâra dair, yaşadığımız âhir zamana dair birçok ifşaatlarda bulunmuşlar, iki mühim esası sağlamlaştırmak için hâl-i hayatında mücadelesini yapmışlar, bu hususta şöyle buyurmuşlardı:

"Devletin ittifaktan, devletsizliğin nifaktan olduğunu belirtiyoruz. Zira devletsiz olunca dinini yaşayamıyorsun. Dinimizde, devletimizde bir ve beraber olalım. Her tarafımızı düşman kaplamış, ittifaksızlık sebebiyle devleti kaybedersek, küffarın idaresinin altına girersek durum ne olur? Allah'ımız muhafaza buyursun."

"Biz öteden beri hem dinde hem vatanda bölücülüğü yok etmeye çalışıyoruz. Bunu; İslâm dini böyle emrettiği için yapıyoruz. Bugüne kadar Nûr-i Muhammedi'nin yayılmasına, ümmet-i Muhammed'i Allah ve Resul'ünde birleşmesine gayret ettik. Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır. Vatanımı, bayrağımı çok ama çok seviyorum. Dinime ve vatanıma düşmanlık edenlerin de karşısındayım. Hem dinimizi, hem de vatanımızı muhafaza ve müdafaa için bu cihadı yapıyoruz. Bölücüler bu vatani, Din-i mübin'i parçalamaya çalışıyorlar. Biz de bunları parçalıyoruz."

"Hayır! Biz hakkı bâtilin tepesine şiddetle indirip atarız da, onun beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki bâtil yok olup gitmiştir." (Enbiyâ: 18)

Bizim iki gayemiz var:

İman ve vatan.

Çünkü ben vatanın ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bunun sebebi ben Yugoslavya'da doğdum. O yabancı bayrağın altında durmanın ne demek olduğunu biz biliriz amma siz bilmezsiniz. Çünkü bu bayrak altında doğdunuz, büyüdünüz. Bu bayrağın şerefini bilmezsiniz, yabancı bir bayrak altında büyüseydiniz o zaman bayrağın kıymetini bilirdiniz. Ben bunu çok iyi biliyorum. "Bayrak" deyip geçiliyor amma o bayrak çok şeyler ifade ediyor...

Ben aslen Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdat Efendimiz'in aslındanım, Medine-i münevvere'denim. Orada kalabilirdim. Hatta 1952'de kalmaya da gittim ve fakat baktım ki oranın halkı Resulullah Efendimiz'e karşı çok lâubalî. "Ben lâubâlî yaşamaktansa hasretle yaşayayım daha hayırlı." dedim, buraya geldim. Bir yakınım askere gittiği zaman, "Gittiğin yer Peygamber Ocağı" diye ona nasihat ediyorum.

Biz her zaman şöyle dua ederiz:

"Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'i affet! Vatanımızı muhafaza et! Ordumuzu muzaffer et!"

Allah korusun, bir harp çıkmış olsa en önde savaşmak isterim, ordumuza her türlü yardımda bulunmak için bütün imkânlarımı seferber ederim. Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: "Vatan sevgisi imandandır." buyuruyorlar."

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez."

Allah-u Teâlâ Osmanlı devletine İslâm'ı yaymak için büyük lütuflarda bulunmuştu. Ve bu sayede onlara kadar İslâm'ı ulaştırdılar. İşte bunun içindir ki, bu vatana gönül bağlamaktadırlar. Çünkü onlar İslâm'a karşı çok samimiydi ve harbe giderlerken vatanı Hazret-i Allah'a emanet ederlerdi.

Dikkat ederseniz, işgal altındaki müslümanların tek ümidi Türkiye'dir. En çok buraya gönül bağlarlar. Ümitleri ve gönülleri bu vatandadır. Fakat müslüman gibi görünenler, gerek dinimize, gerek vatanımıza, içten saldırdıkları için dış düşmandan çok daha tehlikelidirler.

Dinine ve vatanına ihanet eden, Türk bayrağını paçavra olarak görenlerin dine ve vatana yaptığı ihanet budur.

Cenâb-ı Hakk bu vatani koruyacak, muhafaza edecek. Hadis-i kudsi'de ise şöyle buyruluyor:

"Onlar öyle kimselerdir ki yer ehline bir cezâ ve azab vermek istediğim zaman onları hatırlarım da azabdan vazgeçerim." (Ebû Nuaym, Hilye)

Yani onlar Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhî'yesi, tecelliyât-ı ilâhî'yesi oluyor. Hadis-i şerif'te ise;

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir." buyruluyor. (el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî, Hâlet Ef. nr.: 198/2, vr. 486^a)

Binaenaleyh bizim duâmız hep başkaları için, Ümmet-i Muhammed'in iman ve selâmeti için.

"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Resulullah Medine için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!"

Bu ay içerisinde idrak edeceğimiz mübarek "**Kadir Gecesi**"nizi ve ay sonunda başlayacak olan mübarek "**Ramazân Bayramı**"nızı tebrik eder, tüm İslâm âlemine hayırlara vesile olmasını Cenâb-ı Allah'tan niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**"Ey Rabb'imiz!
Günahlarımızı ve İşimizdeki Taşkınlığımızı Bağışla.
Ayaklarımızı Sabit Kıl,
Kâfirler Gürûhuna Karşı Bize Yardım Et."
(Âl-i imrân: 147)**

**"Allah'ım!
Ümmet-i Muhammed'e Umumi Rahmetle Merhamet Et!"
(Hadis-i şerif)**

**"Allah'ım Ümmet-i Muhammed'i Korusun, Affetsin, Muhafaza Etsin,
Muzaffer Etsin...
Allah'ım Zât'ından Başka Sahibimiz Yok, İçte Düşman, Dışta Düşman.
Artık Zât'ına Kalmış;
Bize Merhamet Et, Bize Acı, Bizi Affet, Muhafaza Et, Muzaffer Et!
Âmin!"
(Ömer Öngüt -kuddise sırruh-)**

"Gün gelecek ortalık çok karışacak. Onun için bugün imanını sağlam olmalı, ahiret için hazırlık yapmalı, hiç kimseye bir şey söylemeden insan kendi yoluna böyle akıp gitmeli. Karıştığı zaman büyük dalgalar var önümüzde. Çok büyük dalgalar var. Bugün sakin, bugününü ihya etmeye bak. Fırtına koptuğu zaman imanını kurtarmak için; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyor; "Dünyanın geniş vakitlerinde, (yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda) Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun." (Ahmed bin Hanbel) Gün; iman kurtarma günü, zaman imanını koruma zamanı. İşte Irak'ın durumuna bak, yemeği mi düşünecekler, ölüm tehlikesinden mi korkacaklar, giyim mi düşünecekler. Allah'ım betlerinden saklasın."

(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-, 27.10.2005)

Bu âlî ve necip millet, Din-i mübin'in hizmetkârı olmuş; dini için, imanını için, vatanını için canlarını, mallarını seve seve feda etmekten de çekinmemiştir.

Tarihte görüleceği üzere İslâm'ın bayraktarlığını yapmış, dine çok büyük hizmetlerde bulunmuş; İslâm'ın yayılması, küfrün ortadan kalkması, fitnenin söndürülmesi ve adaletsizliğin bitmesi için azimle mücadele ve mücahede etmiştir. İslâm'ı yok etmek isteyen Haçlıları yüzyıllar boyu, defalarca yenmiş, Anadolu'dan defetmiştir. Selçuklular olsun, Osmanlılar olsun bu uğurda büyük fedâkârlıklar göstermiş ve Cenâb-ı Allah'ın yardımıyla muazzam muvaffakiyetlere mazhar olmuşlardır.

Atalarımız Allah uğrunda canlarını feda ettiler, İslâm'ın yayılması ve müdafaası için her türlü fedâkârlığı gösterdiler.

Canları ile malları ile Allah uğrunda savaştılar, ülkeler fethettiler. Beşeriyeti medeniyete ve adalete yönelttiler.

Adalet ve merhametleri bütün cihana nam salmıştı. Başlı darda olan her mazlum millet onlara müracaat ederdi.

Bütün ehl-i İslâm'ın, bütün mazlum milletlerin sevgi ve teveccühüne mazhar oldular. Hususiyetle Osmanlı devrinde adetâ Asr-ı saadet gibi bir devir yaşandı. Bu durumun tabîi bir neticesi olarak küfür ehlinin buğz ve düşmanlığını celbettiler.

Kâfirler dışarıdan, münafıklar içeriden bu milletin imanını çalmaya vatan ve din duygularını kaldırmaya, cihat aşkını köreltmeye çalışıyorlar. Millet adeta sindirilmiş, halk balık otu yutmuş gibi.

Mühim olan iman ve vatanıdır. Zira; **"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez."**

Bu yüzden evvelâ dinden uzaklaştırmak, dinde parçalarak ayırmak, cihat azmi ve aşkını kırmak, vatan sevgisini yok etmek, bayrağa saygıyı kaldırmak istiyorlar.

İman kalesi çöktüğü zaman kişi ebedî felâkete düşer olduğu gibi, İslâm da asliyetini kaybeder. İslâmiyet'in asliyetinin bozulması en büyük tehlikedir.

Binaenaleyh hiçbir dış düşmanın yapamadığını bu iç düşmanlar yapıyorlar. Dikkat ederseniz dış düşmanlar maksatlarına ulaşmak için bu iç düşmanları desteklerler, barındırırlar, kullanırlar.

Küffâr dinimizi ve vatanımızı bölmek isteyenleri destekliyor, dünya üzerinde hiç bu kadar içten ve dıştan kuşatılmış bir ülke yoktur.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri bugünlere dair, efkâra dair, yaşadığımız âhir zamana dair birçok ifşaatlarda bulunmuşlar, iki mühim esası sağlamlaştırmak için hâl-i hayatında mücadelesini yapmışlar, bu hususta şöyle buyurmuşlardı:

"Devletin ittifaktan, devletsizliğin nifaktan olduğunu belirtiyoruz. Zira devletsiz olunca dinini yaşayamıyorsun.

Dinimizde, devletimizde bir ve beraber olalım. Her tarafımızı düşman kaplamış, ittifaksızlık sebebiyle devleti kaybedersek, küffarın idaresinin altına girersek durum ne olur? Allah'ımız muhafaza buyursun."

"Biz öteden beri hem dinde hem vatanda bölücülüğü yok etmeye çalışıyoruz. Bunu; İslâm dini böyle emrettiği için yapıyoruz.

Bugüne kadar Nûr-i Muhammedî'nin yayılmasına, ümmet-i Muhammed'i Allah ve Resul'ünde birleşmesine gayret ettik.

Bizim bütün gayemiz iman kurtarmaktır.

Vatanımı, bayrağımı çok ama çok seviyorum. Dinime ve vatanıma düşmanlık edenlerin de karşısındayım. Hem dinimizi, hem de vatanımızı muhafaza ve müdafaa için bu cihadı yapıyoruz. Bölücüler bu vatani, Din-i mübin'i parçalamaya çalışıyorlar. Biz de bunları parçalıyoruz.

"Hayır! Biz hakkı bâtılın tepesine şiddetle indirip atarız da, onun beynini parçalar. Bir de görürsünüz ki bâtıl yok olup gitmiştir." (Enbiyâ: 18)

Bizim iki gayemiz var:

İman ve vatan.

Çünkü ben vatanın ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bunun sebebi ben Yugoslavya'da doğdum. O yabancı bayrağın altında durmanın ne demek olduğunu biz biliriz amma siz bilmezsiniz. Çünkü bu bayrak altında doğdunuz, büyüdünüz. Bu bayrağın şerefini bilmezsiniz, yabancı bir bayrak altında büyüseydiniz o zaman bayrağın kıymetini bilirdiniz. Ben bunu çok iyi biliyorum. "Bayrak" deyip geçiliyor amma o bayrak çok şeyler ifade ediyor...

Ben aslen Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcûdat Efendimiz'in aslındanım, Medine-i münevvere'denim. Orada kalabilirdim. Hatta 1952'de kalmaya da gittim ve fakat baktım ki oranın halkı Resulullah Efendimiz'e karşı çok lâubâlî. "Ben lâubâlî yaşamaktansa hasretle yaşayayım daha hayırlı." dedim, buraya geldim.

Bir yakınım askere gittiği zaman, "Gittiğin yer Peygamber Ocağı" diye ona nasihat ediyorum.

Biz her zaman şöyle dua ederiz:

"Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'i affet! Vatanımızı muhafaza et! Ordumuzu muzaffer et!"

Allah korusun, bir harp çıkmış olsa en önde savaşmak isterim, ordumuza her türlü yardımda bulunmak için bütün imkânlarımı seferber ederim.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Vatan sevgisi imandandır." buyuruyorlar."

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez."

Allah-u Teâlâ Osmanlı devletine İslâm'ı yaymak için büyük lütuflarda bulunmuştu. Ve bu sayede onlara kadar İslâm'ı ulaştırdılar. İşte bunun içindir ki, bu vatana gönül bağlamaktadırlar. Çünkü onlar İslâm'a karşı çok samimiydi ve harbe giderlerken vatanı Hazret-i Allah'a emanet ederlerdi.

Dikkat ederseniz, işgal altındaki müslümanların tek ümidi Türkiye'dir. En çok buraya gönül bağlarlar. Ümitleri ve gönülleri bu vatandadır. Fakat müslüman gibi görünenler, gerek dinimize, gerek vatanımıza, içten saldırdıkları için dış düşmandan çok daha tehlikelidirler.

Dinine ve vatanına ihanet eden, Türk bayrağını paçavra olarak görenlerin dine ve vatana yaptığı ihanet budur.

Cenâb-ı Hakk bu vatani koruyacak, muhafaza edecek.

Hadis-i kudsi'de ise şöyle buyuruluyor:

"Onlar öyle kimselerdir ki yer ehline bir cezâ ve azab vermek istediğim zaman onları hatırlarım da azabdan vazgeçerim." (Ebû Nuaym, Hilye)

Yani onlar Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhi'yesi, tecelliyât-ı ilâhi'yesi oluyor.

Hadis-i şerif'te ise;

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir." buyuruluyor. (el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî, Hâlet Ef. nr.: 198/2, vr. 486^a)

Binaenaleyh bizim duâmız hep başkaları için, Ümmet-i Muhammed'in iman ve selâmeti için.

"Yâ Rabb'i! Halilullah Mekke için duâ etti,

Yâ Rabb'i! Resulullah Medine için duâ etti,

Yâ Rabb'i! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!"

Bir Müslümanın En Büyük, En kıymetli Varlığı İmanıdır:

İman; "Kelime-i şehadet"le Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a iman etmekle başlar. Amentü olan, Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kaza ve kadere inanmakla ifadesini bulur. İman kalbi, vicdani bir durumdur. Esası, kalpte tasdik, dilde ikrardır.

Bir müslüman "Amentü" esaslarını kalben tasdik, lâfzan ikrar ettikten sonra bunun tezahürü olarak amel ve ibadetle desteklemelidir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"İman kalp ile bilip lisan ile ikrar, âzâ ve cevahirle amel ve ibadet eylemektir." (İbn-i Mâce)

"Cenâb-ı Allah amelsiz imanı ve imansız ameli kabul buyurmaz." buyurdular. (Münâvî)

Hâl böyle olunca iman esaslarından sonra İslâm'ın; Namaz, Oruç, Zekât, Hacc, Kelime-i şehadet gibi temel esaslarına azami riayet yine imanın alâmetlerindendir.

İman; Hazret-i Allah'a, Resulullah'a ve Kelâmullah'a tam teslim olmaktır.

İman; nurdur, ışıktır, aydınlıktır.

İman; nezafettir, nezakettir, saadettir, doğruluktur. İnsan denilen hazinenin cevheri imandır.

İman; ebedî saadet hayatının anahtarıdır.

İman; insanın yaratılış gayesine teslimiyetinin tezahürüdür.

İman; hiçbir şeye feda edilemez. Ahirette en evvel iman aranır. İmanı olmayanlar küfür, kâfir hükmünde sayılır. İnandığını söyleyip imanında samimi olmayanlar münafıktır, onların da sûreta imanlarının ahirette faydası yoktur.

Bir müslüman yeryüzünün bütün hazineleri teklif edilse bile imanını değişmez. Dünyanın bütün anahtarları, bütün saltanatları teklif edilse iman ile değiştirilmez.

Bu imandır ki cihat azmini, şehadet aşkını verir. Seve seve canını fedâ eder.

Bir kimsenin iman ile ahirete intikal etmesi, bütün dünya ve içindekilerden daha kıymetlidir. Hatta kıyası bile mümkün değildir. İman en büyük hazinedir.

İman; Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a yönelik olmaktır, yolunda olmak, yolunda ölmektir.

İman; Allah için sevmek, Allah için buğzetmektir.

İman; Allah yolunda, din-i İslâm için canını, malını vermektir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İman edenlerin Allah'a sevgileri ise her şeyden sağlamdır." (Bakara: 165)

Hakiki iman edenler Hazret-i Allah'a gönülden sevgi ve muhabbetle, aşkla bağlıdırlar. İnsan sevdiğinin her şeyini sever, emirlerini, yasaklarını sever, her takdirine her tedbirine rızâ gösterir. İman budur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'te şöyle buyuruyorlar:

"İman üryandır, libası takvâ, ziyneti hayâ, semeresi ilimdir." (Beyhakî)

İmanı muhafaza etmek şarttır. Bu da ihlâslı ibadetle olur.

İmanlı bir el harama uzanmaz, imanlı bir ayak fena yere gitmez, imanlı göz harama bakmaz. Ancak gerçek imandan mahrum olanlarda münafıklık alâmeti bulunur.

İmanın özü;

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" (Hûd: 112)

Âyet-i kerime'sindeki Emr-i ilâhi'dir.

Yani iman Hazret-i Allah'ın rızâsını gözetmek, Resulullah Aleyhisselâm'ın memnuniyetini aramak, onların vekilinin yürüdüğü yolda yürüyebilmektir.

Bir defasında Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz'in elinden tutmuştu.

"Yâ Resulellah! Sen bana canımdan başka her şeyden daha sevgilisin." deyince buyurdular ki:

"Hayır! Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, ben sana canından daha sevgili olmadıkça imanın kemâle ermez."

Bunun üzerine Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-:

"Öyle ise, şu anda yâ Resulellah! Sen canımdan da sevgilisin." diyerek bağlılığını ifade etti.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Yâ Ömer! Şimdi imanın kemâle erdi." buyurdular. (Buhârî, Tecrid-i sarîh: 2069)

Vatan Bir Emanettir:

Bu hususta Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyuruyorlar:

"Bizim iki gayemiz vardır; iman ve vatan. Vatansız iman da korunamıyor."

Vatan imanı muhafaza eder. Çünkü vatansız iman kazanılmıyor. Bu vatan çok, çok güzel amma vatandaşlar bunu bilmiyoruz.

Dergimizin logosunda Hakikat yazısının üzerinde her ay şu cümle neşredilir:

"İmansız vatan, vatansız iman muhafaza edilmez..."

İfşaat edin, ikaz edin! Dini, vatani müdafaa edin! Bizim bu kitapları yaymaktaki amacımız; dini, imanı ve vatanımızı korumaktır. Çünkü bu vatan çok güzel bir vatan. Bu öyle güzel bir vatan ki, Osmanlılar harbe giderken "Allah'ım bu vatan sana emanet!" diyerek giderlermiş. Bu vatanın içten, dıştan yıkılmayışı emanet oluşundandır."

"Bu vatan bir emanettir. Osmanlılar harbe giderken 'Allah'ım bu vatan sana emanet' der, öyle giderlerdi. Emanet olduğu için iç düşman, dış düşman çok ama yıkılmıyor. Emanet olduğu için yıkılmıyor da halk bunun farkında değil."

"Birçok Osmanlı Padişahı sırf Allah için cihada çıktı, vatani ve milleti Allah'a emanet etti öylece yola çıktı. Allah-u Teâlâ o emaneti kabul etti. Bizler hâlâ o emanet sayesinde ayakta, ilâhî yardım ve destek altındayız. Bütün kabahatlerimize rağmen bu memleket bu sayede ayakta duruyor."

Böyle bir zamana geldik ama Rabb'imiz kimin yüzü suyu hürmetine koruyor ise koruyor. Rabb'im korusun.

Dikkat ederseniz dergimizin logosunda "Türk bayrağı" vardır. Bu bölücüler bu bayrağı hazmedemezler.

Bu vatan hainleri Türk bayrağının paçavra olmasını istiyorlar.

Oysa devlet ittifaktan, devletsizlik ise nifaktan doğar. Hatta bir defasında;

"Türk bayrağına paçavra diyen bir kimse nasıl müslüman olabilir?" demiştik."

Ancak bu bölücüler o kadar kendilerini vatanlarından ve bayraklarından ayırdılar ki bu cümleyi, bayrak hakkındaki beyanımızı İslâm'a aykırı gibi göstermeye çalıştılar. Halbuki **"Hilâl"** Osmanlı devrinde olsun, İslâm devirlerinde olsun **"Lale"** ile birlikte Hazret-i Allah'ı temsil eden bir simge olarak kullanılmıştır. Gül ve beş köşeli yıldız da Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i temsil

eden bir simgedir. Bu bayrak bize Osmanlı devrinden kalan, bu ülkenin İslâm ülkesi olduğunu simgeleyen en güzel bir mirastır.

Nitekim bugün birçok İslâm ülkesinin bayrağında "**Hilâl**" vardır. Nasıl ki birçok hıristiyan ülkesinin bayrağında kendi inançlarının simgesi olan haç olduğu gibi.

Bir zamanlar Avrupa Birliği yetkilileri "*Bayrağınızı değiştirin!*" diye teklif etme cüretinde bile bulundular.

Bir hıristiyan -ateist bile olsa- çıkıp kendi bayrağına "Paçavra" derken gördünüz mü?

Binaenaleyh bu bayraktan ancak küffar rahatsız oluyor.

"Bayrak" deyip geçiliyor amma o bayrak varya çok şeyler ifade ediyor.

İlâhi Meth-ü Senâ:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri "**İslâm İlmihali**" isimli eserinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şehirlerin anası, nûr kaynağı belde Mekke-i mükerreme'dir. Fakat Allah-u Teâlâ Araplardan emaneti aldı Türklere verdi.

Nitekim Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Ey inananlar! İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler." (Mâide: 54)

Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif'lerinde Türk milletini meth-ü senâ etti. Fatih Sultan Mehmed'i ve ordusunu övdü.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Vedâ hutbesinde buyurmadı mı?:

"Bu nasihatlarımı burada bulunanlar bulunmayanlara tebliğ etsinler. Umulur ki söz kendisine ulaştırılan kimse, ulaştırılan sözü bizzat dinleyenden daha iyi anlar."

Onlar bütün güçleri ile Hazret-i Allah'a ve Resulullah Aleyhisselâm'a itaat ettiler.

İslâm dünyasında birçok hizmetlerde bulundular. İslâm'ın yayılmasına çalıştılar. Bunca zaman halifeliği üzerlerinde bulundurdukları için İslâm'ın merkezi olmuş oldu.

Seyyid-i kâinât, Sebeb-i mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardı:

"Kostantîniyye elbette fetholunacaktır. Onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır! Onu fetheden askerler ne güzel askerlerdir!" (Ahmed bin Hanbel, Müsned; c.4, s.335)" (Ömer Öngüt -kuddise sırruh-, İslâm İlmihali, s. 239)

Bu aşikâr hakikatler karşısında bizim oturup düşünmemiz lâzım, atalarımız ne yaptı, biz ne yapıyoruz. Onlar "**Allah yolunda cihad**" etti, "**Necip millet**" sıfatına mazhar oldu. Biz ne yapıyoruz?

Onlar hem Âyet-i kerime hem de Hadis-i şerif'lerde ilâhi medhe mazhar olmuşlardı. Evliyaullah Hazerâtı ve devrin âlimleri onları desteklemiş, manevî orduları ile bizzat yanlarında bulunmuşlardı.

Asr-ı saâdet ve Hulefâ-i raşidin devirlerinden sonra hak ve adâlette çok dikkatli, İslâm ve ehl-i sünneti yaşamaya çok riâyetli idiler.

Osmanlılar kendilerine rehber olarak yalnız Kur'ân-ı kerim ve Sünnet-i seniyye'yi almışlardı.

İslâm dini münevver bir dindir. Adâlet dinidir, son dindir.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imran: 19)

Ecdadımız bunu biliyor ve iman ediyorlardı. **İ'lâ-yı Kelimetullâh** için, İslâm'ı yaymak ve duyurmak için küfür beldelerine akınlar düzenlerlerdi.

"Şeref ve kudret tamamen Allah'a âittir." (Nisâ: 139)

Onlar şeref, kuvvet ve kudretin Allah'a ait olduğunu bildikleri için Hazret-i Allah'a sığınır ve dayanırlardı. Ve Biiznillâh-i Teâlâ galip gelirlerdi, mağlup eden olmazdı. Onlar imanları için cihada girerlerdi.

Asr-ı saâdet devrini yaşarlardı ve bütün İslâm âlemine destek olurlardı. Her türlü fedâkârlığı ve yardımı yaparlardı.

Bu hususu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle ifade etmişlerdir:

"O ruhu, azmi, niyeti ona da vermiş, ona da vermiş. Osmanlı buradan kazandı. O ruha sahip oldukları için kazandılar."

"Osmanlılardan Allah razı olun; Asr-ı saadet'i yaşadılar ve yaşattılar."

"Osmanlı padişahlarının herbirinde iman vardı. Allah ve Resul'ünün sevgisi vardı. İslâmiyet'i yaşıyorlardı. Onlarda Allah aşkı mevcuttu. İçlerinde veli olan padişahlar bile vardı. Osmanlı cihan devleti, İslâm'a bağlı kaldığı ve İslâm'ı yaşadığı müddetçe hep muzaffer ve muvaffak oldu."

Bu yüzdendir ki Cenâb-ı Hakk onlara değer vermiş, onları âli kılmıştır.

.

Geçmiş ve gelecek, olmuş ve olacak her şeyi hakkıyla bilen ve Kitâb-ı kerîm'inde açıkça beyân eden Allah-u Teâlâ, bir Âyet-i kerime'sinde müminlere hitâben şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler!

İçinizden kim dininden dönerse, Allah onun yerine ileride öyle bir millet getirir ki; Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı başları dik ve güçlüdürler. Allah yolunda cihad ederler, hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütf-u ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, her şeyi bilendir." (Mâide: 54)

Evliyâullah Hazerâtı ve müfessirler bu Âyet-i kerime'de Araplar'dan sonra İslâm'ın bayraktarlığını üstlenen Türklere işâret edildiğini söylemişlerdir.

Nitekim Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri değişik vesilelerle bu hakikati bizlere duyurmaya çalışmışlardı:

"Osmanlı padişahları harbe giderken "Ya Rabb'i! Bu memleket sana emanet." dediler.

Evet ve hâlâ O'nun bereketi ile ayakta duruyor. Elhamdülillah! Çünkü onları Hazret-i Allah'a emanet ede ede, ede ede... Ee O'na emanet etmekten daha emniyetli bir yer olmaz.

"İşte onlar Rabb'leri yolunda olanlardır." (Bakara: 5)

İlâhi lütfa mazhar olan emr-i ilahi'ye riayet ederlerdi. Harbe çıkarken niyetleri halis idi. Gayeleri küffarı silip nuru yaymak idi. Allah-u Teâlâ'ya niyazla, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz'e salat-ü selâmla, zamanın velileri ile istişare yapmakla müminlerin dualarını alırlardı.

Şerefli tarihimize bakıldığında Sultan Alparslan'dan tutun, daha birçok güzide komutan ve idareci nasıl hareket etti, Hazret-i Allah'a nasıl sığındı? Bunları unutmamak lâzımdır.

Osmanlı padişahlarına, kumandanlarına dikkat edin; Allah-u Teâlâ'ya nasıl yalvardılar, nasıl secdeye kapandılar? Az bir kuvvetle çok büyük kuvvetleri nasıl yok ettiler?

Bütün bunlar Allah-u Teâlâ'nın lütuf desteği ile oldu.

Hazret-i Allah Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz (sarılırsanız), Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sâbit kılar." (Muhammed: 7)"

İSTİKLÂL MARŞI

**Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen alsancak,
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak,
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak!
O benimdir, o benim milletimindir ancak.**

**Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl
Kahraman ırkıma bir gül, ne bu şiddet, bu celâl
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl,
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl.**

**Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım.
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner aşarım.
Yırtarım dağları enginlere sığmam, taşarım.**

**Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var!
Ulusun korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar.**

**Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın!
Siper et gövdeni dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana vaadettiği günler Hakk'ın,
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.**

**Bastığın yerleri "Toprak" diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı,
Sen şehid oğlusun incitme yazıktır atanı,
Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.**

*Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda,
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda!
Canı, canânı, bütün varımı alsında Hüdâ
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.*

*Ruhumun senden ilahi şudur ancak emeli;
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli,
Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.*

*O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Her cerihamdan ilâhi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır, ruh-u mücerred gibi yerden na'şım,
O zaman yükselerek arş'a değer, belki başım,*

*Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlal
Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet,
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal.*

Mehmet Akif Ersoy

Osmanlıdaki Din ve Vatan Aşkına İki Misâl

Hazret-i Allah'a ve Resul'üne iman eden İslâm kumandanları tarihte emsali görülmemiş bir eser ve ün bırakmışlardır.

Onlar Hazret-i Allah'ın ismini yüceltmek için yaşadıklarından Hazret-i Allah da onların ismini yaşatmıştır.

Onların hayatlarında kendilerinden sonra gelen nesiller için çok büyük ibret ve nasihatler vardır.

Onların Hazret-i Allah'a bağlılıkları ve cihad azimleri her asırdaki müslümanlar için büyük birer numunedir.

Fahreddin Paşa ve Medine Müdafası:

I. Cihan Harbi'nde, Osmanlı Devleti'nin yedi düvelle savaştığı mâlumdur. Hicaz topraklarında da Şerif Hüseyin, İngilizler'in desteğiyle isyan etmişti. Cidde, Mekke, Taifi ele geçirmiş, Medine'ye gelmişti. O sırada Medine'deki, Osmanlı ordusunun başında Fahreddin Paşa vardı. Medine'ye saldırdılar, Fahreddin Paşa'nın mukavemeti üzerine başarılı olamadılar ve bir daha cephe savaşına girmediler. Fakat kuşatma altında tuttular. 1916 yılında başlayan bu kuşatma 1918 Mondros Mütarekesi'ne kadar sürdü. Hicaz demiryolunu tahrip eden isyancılar böylece Medine'nin bağlantısını kestiler. Medine'de hastalık, kıtlık başladı ve fakat Fahreddin Paşa yine de Medine'yi teslim etmedi. Hayatını Allah için Mekke ve Medine'ye adayan Fahreddin Paşa Resulullah Efendimiz'in huzurunda; "Yâ Resulellah! Son nefesimize varıncaya kadar şehit olmadıkça senin mübarek bedenini düşman eline teslim etmeyeceğiz!" demiş, teslim olalım sözlerine; "Ben Hazret-i Peygamber'i ve kutsal emanetleri düşmana çiğnetmem!" karşılığını vermişti.

Açlık ve susuzluk baş göstermeye başlayınca; çamurlu su içerler, hurma çekirdeklerinden ekmek yaparlar. Açlıktan çekirge yerler. Bütün bu olanlara ve hastalıklara rağmen Medine'yi müdafaa ederler.

Fahreddin Paşa'nın askerlerine şu hitabı manidardır:

"Evlâtlarım! Bir söz verdik, 'İsyancılara bu şehri vermeyeceğiz!' diyerek. Elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. Son mermi, son er, son kana dek. Bu azim, dayanma gücü verecektir. Bayrağımıza iyi bakın. O herhangi bir bayrak değildir. Devletimizin düşen kalesi, birçok ele geçen şehri var. Burası devletimizin son kalesidir."

Fahreddin Paşa, İstanbul'dan gelen; "Şehri terk ediniz!" emrini;

"Ben Peygamber'imiz Efendimiz'in mezarını bunlara bırakmam, ben al sancağı indirmem, eğer indirilecekse başka kumandan gönderin. İngilizlere, Araplara teslim olmaksansa kendimi fedâ ederim." diyerek reddetmiş, bir Cuma günü Haremeyn-i Şerif'in minberinden halka şöyle hitap etmişti:

"Ey insanlar! Malumuzun olsun ki, kahraman askerlerim bütün İslâm'ın sırtını dayadığı yer, mânevi gücünün desteği hilâfetin göz bebeği olan Medine'yi son fişeğine, son damla kanına, son nefesine dek muhafaza ve müdafaaya memurdur. Buna müslümanca, askerce azmetmiştir."

Bu asker, Medine'nin enkazı ve nihayet Ravzâ-i Mutahhara'nın yeşil türbesi altında kan ve ateşten dokunmuş bir kefenle gömülmedikçe, Medine-i münevvere kalesinin burçlarından ve nihayet mescidin minare ve kubbesinden al sancağı alınmayacaktır."

Allah-u Teâlâ bizimle beraberdir, şefaathimiz O'nun Resul'ü Peygamber Efendimiz'dir." demiştir.

Fahreddin Paşa, Ravzâ-i mutahhara'yı her gün kendi elleriyle siler, süpürür, tozlarını da atmaz, saklardı. Gizlice Resulullah'ın yanına kemâli edeple varır, ona halini, mevcut durumu anlatır ve yardım dilenirdi.

Nihayet Osmanlı devleti I. Dünya Savaşı'nda yenildiği için Harbiye Nezareti'nin;

"Direnişe son ver" emrini dinlemiyor, *"Hilâfet ve Padişahın iradesi olmalıdır!"* diyordu.

Nihayet Padişahın bu emri de ulaşınca yine de; *"Halifenin baskı altında böyle emir verdiğini"* söyleyip müdafaaya devam ediyordu. Nihayet Paşa'ya; *"Medine boşaltılmazsa, İstanbul işgal edilecek"* denilerek ikna edilmişti.

İngilizlerle görüşmeyi diğer subaylara bırakan Paşa, Ravzâ'ya çekilir, teslim günü geldiğinde ise Ravzâ'dan çıkmaz, kılıcını İngilizlere değil, Kabr-i şerif'inin başında Resulullah'a teslim etmiştir. Gelenlere; *"Peygamber'imi bırakmam, bayrağımı indirmem!"* diye bağırarak Paşa'yı subaylar bir yolunu bulup Paşa'yı omuzlarına alarak, tören varmış gibi Ravzâ'dan zorla çıkarırlar.

Çok üzgün olan Paşa;

"Hiç utanmaz mısınız, hiç korkmaz mısınız, bu şehri teslim etmeye? Şahit olun! Medine sokakları; ben gitmiyorum, zorla götürüyorlar, Peygamber'imiz şahittir, ben gitmiyorum!" diyordu.

Artık askerimiz teslim olmuştu. Medine'den, Türk askeri çekilirken hem asker ağlıyor, hem Medine halkı ağlıyordu.

Esir alınan Osmanlı askerleri, Mısır'daki esir kampına gönderildi. Yalnızca Hilal-i Ahmer (Kızılay) görevlilerinin yolculuğa çıkamayacak durumdaki yaralıların tedavisi için kalmalarına izin verildi. Feridun Kandemir, Osmanlı askerlerinin ayrılışını hatıratında şöyle nakletmiştir:

"Kimi kolsuz, kimi bacaksız kalmış askerlerin, birbirine sokulup yardım ederek, halsiz, mecalsiz bir durumda son defa Haremüşşerif'i ziyaretle Ravzâ'ya yüzlerini sürerek duâ ede ede yaptıkları veda görülecek şeydi. İngiliz altınları ile beslenerek Türklere dış biler hale getirilmiş sözde Araplar bile bu manzara karşısında göz yaşlarını tutamamıştı. Bizimle beraber Medine'de kalıp aylarca süren muhasaranın her türlü sıkıntısını çeken yerli Araplar ise tam bir matem havası içinde hüngür hüngür ağlıyorlardı."

Fahrettin Paşa İngilizlerce Malta'ya sürgüne gönderilmiş, nihayet Paşa 2 yıl sonra bir yolunu bulup kaçarak İstiklal Harbi'ne katılmıştır.

***Fahrettin Paşa'nın, Medine savunması sırasında
askerleri arasında moralleri yüksek tutmak için
Sancak-Bayrak hakkında açtığı müsabaka içerisinde en kıymetlisi olan
Sabih Bey'in kaleme aldığı makedir:***

O, ecdadın ve Âl-i Osman'ın pâk ve mübârek kanlarıyla nescedüp bize teslim eyledikleri bir emânettir. O, öyle bir çevredir ki; bütün Osmanlılığın mevcûdiyetini, şan ve şerefini, tarih ve mukaddesatını, kadınlarımızın ırz ve namusunu, kızlarımızın bekâretini, çocuklarımızın saadetini çıkınıyor. Biz onun üzerine nasıl titremeyiz? Hepimize teneffüs hakkı veren odur. Hey'et-i içtimaiyemize ifaza-i hayat ve hararet eden hep onun asîl ve civanmerd kalbidir.

Eğer O çarpmazsa bizim de nabzımız atmaz, göğsümüz vurmaz. Allah esirgesin, eğer onun gülbenzi hasara uğrarsa 'Kâbe'mizin kara gömleği yırtılır. Peygamber'imizin yeşil örtüsü çâk edilir. Analarımızın ak saçı yolunur, kızlarımızın ırzı hetk olunur.

Görmüyor musunuz? Ne kadar canlı, asabî, serbâz ve serefrâz!.. Hiçbir gelin o kadar sevimli, zarif ve nâzenin olamaz. Hiçbir delikanlı onun kadar şehlevend, cevval ve nevcivân değildir. Bizzat atalarımızın ruh-i pür fütûhunu hâmil olmasaydı, saflarımızın önünde bu kadar kahramanca göğüs gerer miydi?

Sancağımız hayat-i ebedîye ile bahtiyardır. Vatanın fedakâr çocukları kanlarını, canlarını ona hibe ve ilhak ettikleri içindir ki; daima böyle genç ve dinç kalacaktır.

Karşısında cephe alarak resm-i ta'zim ifâ edişimiz sebepsiz değildir. Biz onda, bütün 'Âl-i Osman'ı, mâzimizin kahramanlıklarını, mefkûremiz uğrunda can veren bütün âbâ ve evliya-yi vatani selâmlıyoruz. Tarihimiz ziyaa uğrarsa, Sancağımız onu yeniden ibda' ve te'lif edebilir. Ona bakarken nasıl göğsümüz şişmez, nasıl gözlerimiz yaşarmaz?.. Yedi asrın şan ve şükûhunu, âlâm ve fecâyini ihtiva eden bu emsalsiz temaşa bizi saatlerce hiçkırıp ağlatsa yeridir!..

Ya o al rengi biliyor musunuz? Memleketin bütün mukadderatı ve aziz istikbali için o kadar cömertçe akıtılan kanlara işaret ediyor. Filvâki babalarımız, yurdumuz için kadınların da yapabilecekleri gibi yalnız gözyaşı dökmediler.

Bu ocağı kurarken, bizzat kendilerini kurban ettiler. Sancağımızı kaldırmak için düştüler. Onun şan ve şerefle dalgalanması için kendi ciğerlerinin şehik ve zefirlerinden kasr ve tasarruf ettiler.

Onda çırpınan şey, eslâfımızın ervah-ı gayretidir. Onun mukaddes alevinde yanan çıra, şehidlerimizin ecza-yi intikamıdır.

Dünyanın bütün çiçekleri '**Albayrak**'ın yanında renksiz ve kokusuzdur. Biz onun katmerlerinde bizzat cenneti koklarız. Bozkırlarda onun ateşi etrafında ısınırız, kum çöllerinde onun gelincik terâvetiyle yüreğimizi tâzeleriz. Fecrin akını gibi bir gecede Asya'dan Avrupa'ya baskın yapan Bayrağımızı bütün ufuklar tanır... 'Eflâk', 'Buğdan' Ovaları, 'Avusturya-Macaristan', 'Lehistan' Sahraları, 'Volga-Tebriz' illeri, 'Cezayir-Nis' sahilleri hep onun devrine ve devlet-i dâmenbûsuna erdiler.

'Bosna ve Kırım'ın bahçeleri, İran'ın gülistanları bu kadar güzel âteşin bir gül daha asla vermeyecek. Tuna yalıları, Hind suları Hilâlimiz gibi mürassa' ve müsa'şa, bir gerdanlık madâm-el-hayat takınmayacaktır.

Atalarımız, nasıl bayrağımızı damarlarının en girânbehâ yakutlarıyla bezemişlerse, analarımız da en güzel incilerini onun üzerine işlemişlerdir. Şu '**Ay**'a bakınız, suyu ne kadar temiz ve şeffaf!.. Mukadderatımızın hulliyatı için en kıymetlisi, şüphe yok, budur. Çünkü; sevgili ninelerimizin sıcak ve samimi gözyaşlarıyla tarsi' edilmiştir. Ya hepimizin gözbebeği olan şu parlak '**Yıldız**'... Bizi bütün gece

yatağımızın başucunda uyanık bekleyen odur!.. Müddet-i hayatında bir kere bile kirpiklerini kırpmamış, her zaman üzerimize titremiş, obamızı, yurdumuzu, serhadlerimizi canfedâyâne korumuştur. Bize olan rifk-u şâfakatı annelerimizinkinden fazladır. Nazarı kuru, fakat gözleri doludur.

Sancağımızın şan ve şerefle taşıdığı büyük hamâil altında henüz kanayan cerihaları da vardır. O'nun vakit vakit kabaran göğsü, çocuklarına söylemek istemediği, maamafih hepimizin bildiği hicranlarını kâfi derecede tefsir eder. Bu yaraları zaman ve nisyân tedâvi edemez. Onları sarıp kapatacak olan ancak genç nesillerdir ve bayrağımız işte bu ümid ile mağrur ve gururunda mazurdur. İnsaf ediniz, hangi baba evlâdlarına mağrur olmaz?..

Asırlardır mefâhiriyle doldurmuş, bütün Şark'a bir fecr-i sâdik getirmiş, Allah'ın dava-yi vahdanîyeti, peygamberin tarik-ı hidâyeti, Hakk'ından ve nefsinden emin olanlara has bir kahramanlıkla, her zaman bir başına müdafaa etmiş insaniyetin nisfı mazlumunu bağrına basmış olan Sancağımıza lâyük olduğu zafer ve istikbâli Allah diriğ etmeyecek!.. Bizzat istikbâl, ondan başkasının dudağını açmasına müsaade eylemeyecektir. Her Osmanlı genci, Bayrağının aşkıyle bîhtiyardır. Onun gölgesinde gelecek her ölümü, vallahi anası gibi kucaklar!..

Boralarla şakalaşan, tayfunlarla oynaşan, tarihlere meydan okuyan ve Dünyalarla savaşan Türkler'in Bayrağı!.. Fâtihterin Sancağı hakkındaki hikâyeler aşk ve ölümle nihâyet buluyordu.

(Medine Müdafası, Nâci Kâşif Kıcıman -özet-)

"Sultanımız" -sallallahu aleyhi ve sellem-

*Dünya ve âhiret efendimiz,
Bir ülûlemler idik, emrine girdik,
Ezelden biatli hakânımızsın,
Er idik sâyende murada erdik,
Dünya ve âhiret sultanımızsın...*

*Unuttuk İlhan'ı, Kara Oğuz'u,
İşledik seni gözbebeğimize...
Bağışla ey şefî kusurumuzu,
Bin küsur senelik emeğimize...*

*Suçumuz çoksa da sun'umuz yoktur,
Şımarlık müjde-i sahabetinle...
Gönlümüz ganîdir, gözümüz toktur,
Doyarız bir lokma şefaâtinle...*

*Nedense kimseler anlamaz eyvah!
O kadar saf olan dileğimizi,
Bir ümmî isen de ya Resul-el-Allah!
Ancak sen okursun yüreğimizi...*

*Suları tükendi gülâbdanların,
Dinmedi gözümüz yaşı merhamet!
Külleri soğudu buhurdanların,
Aşkınla bağrını yakmada millet...*

*Gelmemiş Türkçe'de 'Kıys' ü 'Hassan'ın
Yok bizde ne 'Bürde' ne 'Mualleka'
Yolunda baş veren Âl-i Osman'ın,
Lâl ile yazdığı tarihten başka...*

*Ne kanlar akıttık hep senin için,
O Ulu Kitab'ın hakkıyçün, aziz,
Gücümüz erişsin ve erişmesin,
Uğrunda her zaman dögüşeceğiz...*

*Yapamaz Ertuğrul evlâdı sensiz,
Can verir cânânı veremez Türkler...
Ebedî hadım-ül Haremeyniniz
Ölsek de Ravza'nı ruhumuz bekler...*

(İdris Sabih Bey, İhtiyat Mülazımı, 1919)

Gazi Osman Paşa ve Plevne Müdafaası:

Rusya 1877 Nisan'ında Osmanlı Devleti'ne harb ilân etti. 93 harbi diye bilinen Osmanlı-Rusya Savaşı başlamış oldu.

Bu yıllarda, Rus ordusu 250 bin kişi ile Balkanlara indi. Tuna kıyılarına gelince 50 bin kişilik Romanya ordusu ve Sırbistan, Karadağ orduları da Ruslara katıldı. Ruslar Balkanlara dayandılar. Niğbolu düştü. Şıpka gecidini ele geçiren Ruslar yardım gelmesini engellemiş oldular.

Osmanlı'nın Avrupadaki en önemli kalesi konumunda olan ve şayet Plevne düşerse hedefin İstanbul olduğunu bilen Plevne'nin kahraman kumandanı Gazi Osman Paşa toprağı kazdırarak yaptığı tahkimatlarla ve az sayıdaki askeri, bitmek üzere olan cephanesi, açlık gibi sıkıntılara rağmen Ruslar'ın, İstanbul'a gelişini beş ay geciktirmiş, dünya tarihinde büyük bir müdafa örneğı sergilemiştir.

Gazi Osman Paşa'nın cihad azmi, vatan aşkı su sözlerinde aşikârdır:

"Plevne bize mezar olacak. Yine zâlim düşman bu aziz toprağa ayak basamayacak. İşte kumandanınız ve karındaşınız Osman; sizin önünüzde şehit olmaya gidiyor, Allah'ını seven arkamdan gelsin..."

Plevne'yi savunan Gazi Osman Paşa üstün gayretlerle Birinci Plevne savaşını herşeye rağmen kazandı. 10 gün sonra Ruslar Plevne'de tekrar mağlup oldular ve geri çekilmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine Ruslar Plevne önüne asker yığmaya devam ettiler.

432 topla Plevne Rus ateşi altında dövülüyor, buna 58 topla karşılık veriliyordu. Osman Paşa bu güçlü orduya karşı 30.000 kişi ile müdafa yapıyordu. Neticede Rus taarruzu boşa çıkmıştı.

Tekrar taarruz etmelerine rağmen, yine başarılı olamamışlardı. Bu üç harpten zaferle çıkan Gazi Osman Paşa ve askerleri, dört taraftan kuşatma altında olduğundan yardım alamıyordu. Açlık ve kıtlık başlamış kış gelmişti. Beklediğı yardımı alamadan aç-susuz askerleriyle ve askeri mühimmatın bitmeye başlamasına rağmen Plevne'yi savunmuş, Rusları dize getirmişti. Fakat kuşatma uzayınca Paşa, aralık ayında kuşatmayı yarmak istedi. Plevne halkının da askerlerle beraber gelmek istemesine izin vermişti. Çünkü hepsi katledilecekti. Sivil halkla beraber yapılan bu huruç, yarma harekâtı zor ve çetin oldu. Osman Paşa yaralandı. 2500 şehid verildi ve çok zayıat vermemek için Paşa ateşkes istekdi, yaklaşık beş ay direnen Plevne, teslim olmak zorunda kaldı.

Esir alındıktan sonra, alınan kılıcı Rus başkomutan tarafından askeri törenle iade edildi. Rusya'ya götürüldü, Çar huzuruna kabul etti, orada iyi muamele gördü ve nihayet İstanbul'a döndü ve II. Abdülhamit tarafından ilgi ve alâka, gördü ve mühim görevler üstlendi.

Gazi Osman Paşa'nın Plevne'deki bu mücadelesini, Hikmet Efendi, "**Plevne Kahramanı; Gazi Osman Paşa**" isimli eserinde Gazi Osman Paşa'nın hatıralarını yazmış bir yerinde askerlerine şöyle hitap ettiğini nakletmiştir:

"Ey Plevne'nin şanlı arslanları! Bugünler yiğitlik ve kahramanlık günleridir. Dini, vatani, namusu koruma günleridir."

"Ölmek var, dönmek yok, Plevne bize mezar olacak, ama bu zâlim düşman bu toprağa ayak basmayacak."

Orada yaşayan müslüman halka;

"Korkmayın hemşerilerim! Allah düşmanı yine perişan etti, nusret bizimdir. Benim ve yiğit askerlerimin vücutları parçalanmadıkça burada yaşayan din kardeşlerimizin tüyüne halel gelmez. Resul-i Ekrem Efendimiz bizimle beraberdir" demiştir.

Aynı eserde kendisine padişaha yaptıklarından bahsedilmesi teklif edildiği, onun ise şu cevabı verdiği haber verilmektedir:

"Vatanıma olan borcuma, devlet ve padişahımdan nihayetsiz yediğim ekmeğin hakkını ödemeye çalışıyorum. Ne yaptım ki? Ne yapabilmeye muktedirim ki? Allah-u Teâlâ'nın yardımı ve ihsanı, Resulullah Efendimiz'in imdâd-ı ruhaniyeleri olmadıkça hiçbir şey yapamam. Öyleyse bu galibiyetleri, bir takım yaldızlı sözlerle hâşâ zâtıma nasıl isnad edeyim. Ben aciz bir kulum. Hakim ise her dilediğini yapan ancak Allah-u Teâlâ'dır."

Osmanlılardan Sonra:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri ahir zamandaki seyyiat zamanının Osmanlılar'dan sonra başladığını haber vererek hem bizleri ikaz etmiş, hem de içinde bulunduğumuz durumu iman ve izan sahiplerine duyurmaya çalışmışlardır:

"Bütün dünya küfür içinde iken, Resulullah Aleyhisselâm ve onun nuru yavaş yavaş zulümanatı kaldırdı, Rabb'imın dilediği kadar o nuru yaydı. Ve bu nur bütün dünyaya yayıldı. Fakat 1400 sene gibi bir zamanda ortalık karardı. Karardıkça karardı. Çünkü Osmanlı Devleti'nden sonra ahir zaman başladı.

Allah-u Teâlâ Osmanlıları destekliyordu. Ve bu vatanın ayakta durmasının sırrı; onlar giderken 'Allah'im bu vatani sana emanet ediyoruz.' derlerdi. Ve bu vatan emanet edilmiş bir vatandı.

Binaenaleyh onlar Allah için hareket ediyorlardı. Fakat zaman geldi, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in beyanları husule gelecek... Artık, Hazret-i Mehdi'nin çıkma zamanı geldi, Deccal'in çıkma zamanı geldi, İsa Aleyhisselâm'ın çıkma zamanı geldi ki, bu fesat ve ifsad zamanı geldi. Bu kadar fesat ve ifsad içerisinde Hazreti Allah'ın velileri yok olmadı. Onların yüzü suyu hürmetine birçok defa iyilik, kötülük, iyilik, kötülük, ayakta duruyoruz, ama velileri çektikten sonraki durum çok vahim."

"Şunu arz etmek istiyoruz ki;

Kâfirler yüzlerce sene evvel milletin imanını nasıl aldılar? Vakta ki Osmanlılar yok oldu, artık onların zemini geldi, küfrün yayılmasına vesile oldu ve küfür alabildiğine yürüdü, her şey değişti.

Çok şükretmemiz lâzım. Cenâb-ı Hakk bizi sevmiş, seçmiş bu nurun yayılması için, küfrün azalması için, insanların hidayetine vesile olmak için. Hakikaten Osmanlılardan sonra seyyiat zamanı geldi. Ancak iman sahipleri müstesna. Onun için nasihatle insanların imanını korumak ve coşturmak, onları din ve vatanın müdafii haline getirmek... Kendisini ve evlâd-u iyalini de koruması lâzım."

"Osmanlı'dan sonra devir değişti. Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'nin veli kulları mevcut olduğu için ibtilalar iniyor kalkıyor, iniyor kalkıyor, iniyor kalkıyor. Ne zaman tehlike var? Velileri kaldırdığı zaman."

"Resulullah Efendimiz buyuruyor ki:

"Allah yer ehline azap etmeyi murat ettiğinde onlara nazar eder de, azabı derhal onlardan geri çevirir." (el-Vesaya li-İbnü'l-Arabi)

"Ateşi veliler sayesinde kaldırıyor. Çünkü onların yüzü suyu hürmetine indireceği azaptan vazgeçiyor. Velileri kaldırdığı zaman kim kaldıracak?"

Arz ettiğimiz gibi Hazret-i Allah veli kulları sayesinde bu milleti, bu devleti dilediği kadar muhafaza ediyor. İyi kötü, iyi kötü... bu veliler sayesinde yürütüyor. Velilerin sonu kesildiği zaman ateş başlar. Öyle bir ateş ki, gide gide Mehdi Aleyhisselâm, İsa Aleyhisselâm'a kadar gider. Deccal çıkar, Çinliler (Ye'cüc, Me'cüc) çıkar. Dünya böyle böyle boşalır..."

"Bunlar her şeyin başlangıcı. Salladığı zaman dünya sallanacak."

Âhir Zamanda Gönderilen Üç Merdiven ve Hürmetine Belâ ve Musibetlerin Tehir Edildiği Zât:

Hadis-i şeriflerden ve Evliyaullah Hazret-i'nin ifşaatlarından anlaşılmaktadır ki, âhir son devirde Hazret-i Allah üç merdiven gönderecek. İli Hâtem-i veli olan bu Zât-ı âli idi ki geldi, vazifesini yaptı. İman kurtarma cihadıyla meşgul oldu, Nûr-i Muhammedî'nin yayılması, Ümmet-i Muhammed'in Allah ve Resul'ünde birleşmesinin gayreti içinde oldu. Mehdi Aleyhisselâm'ın geleceğini, onun öncüsü olduğunu, ona tâbi olmanın kurtulmak için şart olduğunu haber verdi. Bu üç merdivenin diğer ikisi ise Hazret-i Mehdi ve İsa Aleyhisselâm'dır. (Bu beyanların delillerini, bugüne kadar yaşamış olan yüze yakın evliyaullah hazretinin beyanlarını dergimizde her ay neşrediyoruz.)

Bu zât-ı âli Hazret-i Mehdi'nin ve İsa Aleyhisselâm'ın zuhurunu, zamanını, yerini, vazifesini haber verdiği gibi, bu iki zâtın zuhuruna kadar yaşanacak büyük hadisatları ve afatları da haber vermişlerdi.

Esasında böyle büyük bir Zât-ı âli'nin vefatı bile en büyük bir haberdir. Sonun başlangıcıdır. Kendileri de **"Bizden sonra her şeyi bekleyin!"** buyurmuşlardır.

Zira Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Her asırda benim ümmetimden sabikûn (önde gelenler) vardır ki bunlara bûdelâ ve siddikûn itlak olunur (söylenir). Haklarındaki inayet ve merhamet-i ilâhiye o kadar boldur ki sizler de o sayede yer ve içersiniz. Yeryüzü halkı için vukuu tasavvur olunan belâ ve musibetler onlarla kaldırılır." (Nevâdir-ül Usûl)

Onlar Hazret-i Allah'ın sevgili kullarıdır, seçtiği, Zât'ına çektiği, nurunu akıttığı, kudsî ruhuyla desteklediği ve vazifedar kılıp gönderdiği has ve hususi kullarıdır. Onlar naz makamındadır, insanlığa rahmettir.

Hadis-i kudsî'de ise şöyle buyuruluyor:

"Kulun benimle meşgul olması, en fazla önem verdiği şey olursa, onun arzu ve lezzetini zikrimde kılarım. Arzu ve lezzetini zikrimde kılırsam da o bana âşık olur, ben de ona âşık olurum. O bana, ben ona âşık olunca da, onunla aramdaki perdeyi kaldırırım. Bu hâli onun umumî hâli kılarım. İnsanlar yanıldığı zaman o yanılmaz. Böylelerinin sözleri peygamberlerin sözleri gibidir. Gerçek kahramanlar onlardır."

Onlar öyle kimselerdir ki yer ehline bir cezâ ve azap vermek istediğim zaman onları hatırlarım da azaptan vazgeçerim." (Ebû Nuaym, Hilye)

Bu Hadis-i kudsi'de bu zâtların manevî yükseklikleri, Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhiye'si, tecelliyât-ı ilâhiye'si oldukları ve aynı zamanda rahmet-i ilâhiye'ye vesile oldukları beyan buyurulmaktadır.

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-in rivayet ettiği bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelir ki, insanlardan bir topluluk savaşır. Onlara: 'İçinizde Peygamber Aleyhisselâm'ı gören kişi var mıdır?' diye sorulunca: 'Evet vardır!' diye cevap verilir. Nihayet ordu içindeki Sâhâbî'ye hürmeten zafer verilir.

Sonra bir zaman daha gelir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah Aleyhisselâm'ın Ashâb'ını gören kişi var mıdır?' diye sorulur. 'Evet vardır!' diye cevap verilir ve zafer müyesser olur.

Sonra bir zaman daha gelir, yine harp edilir. Onlara da: 'İçinizde Resulullah'ın Ashâb'ını görenleri gören var mı?' diye sorulur. Bu defa da: 'Evet vardır!' denilir. Yine fetih müyesser olur." (Buhârî. Tecrid-i sarîh. 1223)

Bu Hadis-i şerif onun en açık mucizelerinden birisidir, buyurduğu gibi öylece tahakkuk etmiştir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bu ifşaatı bugün için de geçerlidir. Bu beyanın izahı şu Hadis-i şerif'tedir:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- Hazretleri'ne öğüt ve nasihatte bulunurken, kurtuluşa erişebilmesi için ona âhir zamanda gelecek olan bu topluluğa uymasını tavsiye etmiş Hadis-i şerif'in sonunda şöyle buyurmuşlardır:

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir. Onun için ey Ebu Hüreyre, sen onların yolu üzerinde bulun! Onların yoluna karşı gelen, vereceği hesâbın şiddetinden tir tir titreyecektir!" ("el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî"; Hâlet Ef. no.: 198/2 486^a yaprağı)

"Velileri kaldırdığından sonraki afata dikkat et. Bizi Cenab-ı Hakk öne sürmüştür. Hakim-i Tirmizi -kuddise sirruh- Hazretleri de şöyle buyuruyor: 'O kıyamet zamanında Kelimatullah-i İlahi'yi ondan başka müdafaa edecek kimse yoktur.'"

"Ben size gizli bir şey söyleyeyim:

Ben hayatta iken Cenâb-ı Hakk sizi korur. Fakat beni aldıkları an, bütün tedbirlerinizi alın, sonrasını bilmiyorum."

Türk'e Gönderilen Kişi:

Yaklaşık on bir asır önce kaleme aldığı "**Hatmü'l-Evliyâ**" adlı eserinde, kırkların tümünün zuhurundan sonra "**Hâtemü'l-evliyâ**" olan zâtın kâim olacağını haber veren Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri (v. 932), yaşadığı mânevî tecellîleri anlattığı "**Büdüvv-ü Şe'n**" adlı risâlesinde belirttiğine göre, kırkların zuhûrundan sonra kâim olacak olan bu zâtın, halkın fesada düştüğü bir zamanda Türk'e gönderileceğini keşfetmişti.

Hazret sanki âhir zamanın fitne, sıkıntı ve buhranla dolu karanlık günlerinde yaşayan insanların, isyanları nedeniyle belâyâ maruz kaldıkları bir âna nazar edercesine, mânâ âleminde; "**halkın hepsini susmuş, korkudan dehşete düşmüş**" ve "**kimileri kimini tanımaz ve korkudan garipleşmiş**" bir

hâlde müşâhade etmiş; kendisine Allah tarafından **"emrolunmuş bir kimse"**nin, **"hiç kimse farkına varmadan"** böyle bir ortamda **"yardımcılarıyla birlikte"** yeryüzüne geldiği haber verilmişti.

Bu kişi diğer veliler üzerinde söz ve tasarruf sahibi bir zât olmalıydı ki, tanımadığı bir kimse kendisine; **"Şu acâipliği görüyor musun? Emrolunan kişi kendileriyle konuşmak için tüm dünya ehlinde kırk kişiyi istemiş!"** diyerek, onun **"hepsi dünya ehlinde olan bu kırklar"**ı mânevî bir toplantıya çağırıldığını bildirmişti. Toplantı emri yalnız kırklar'a gelmiş, ancak bu zâtı, yanındaki bazı velilerle birlikte Hazret de merâk edip görmeyi istemiş. Öyle ki; **"Emrolunan kişiyi ben hangi şeyle tanıyacak ve (onunla) ne zaman tanışacağım?"** diyerek, bu arzusunu açıkça da dile getirmekteydi. Bunun üzerine Hazret'e: **"Kırkların henüz tamamı mevcut değilken; emrolunan kişinin bunların üzerine, Türk'e geleceği haber"** verildi.

Nitekim Hazret, bu haberi aldıktan kısa bir süre sonra; halkı içinde buldukları çalkantı ve karışıklıktan kurtaran bir de ordu bulunduğunu müşâhade ederek; **"Halkın, maiyyeti Türk olan bir orduya mürâcaat ettiklerini gördüm, Türk onlara yoldaşlık ediyordu."** diyor ve ardından **"Kendilerini korkuttuğunu görmüş olduğum şeyden onlar sayesinde tesellî buluyorlardı."** buyurarak, halkın içine düştükleri fesaddan bu ordu sayesinde kurtulduklarına işaret ediyordu. Çünkü bu zât **"Türk'e geleceği"** sırada, henüz **"kırklar tamamına ermeden bu halk fesâda düşmüş"**tü.

Hazret nihayet kırklarla birlikte bu toplantıya katılacağını haber aldı ve kendisini tutamayıp ağlamaya başladı. O an kendisine: **"Niye ağlıyorsun? Biz onunla konuşup sırlaşacağız ya!"** diyen bir kimseye; **"Ben başka bir yere konulacağım diye ağlamıyorum. Kalbimin merhametinden ötürü ağlıyorum. Bana insan topluluklarının içine konulacak olan kırklar daha bu devirde seyrettirildi ya, işte bunun için ağlıyorum!"** demiş ve yine kendisine heyecanla: **"Emrolunan kişiyi gördün mü? Emrolunan kişiyi gördün mü?"** diyen başka bir kişiye ise: **"Hayır! Lâkin kubbe kapısının sonuna kadar vardım, iki ayağımla sıçrayarak emrolunan kişinin kapısını çaldım. Emrolunan kişiyi bu kubbeden elini çıkarır gibi gördüm."** cevabını vermişti.

Bunları söylerken, birdenbire **"emrolunan kişi"**nin **"kırklar"**a işaret ederek; **"Bu kırkları şu hazîreye götürün, onları burada 'ayakta tutma'ya hapsedin!"** emrini verdiğini işitti. Hazret, o kişiyi görme lütfuna eriştiği bu andan söz ederken; **"O bu dünya ehlinde daha farklı ve seçkindi. Ben emrolunan kişinin küçük ordusuyla ve Türk'le yürüyordum, bana hiç kimse zarar veremiyordu. O ben de dâhil olmak üzere, büyüklerin hepsini bu toplantıda biraraya topladı."** diyordu. Bundan sonra o zât, Hazret'e; **"Mescide çık, sana kendimle ilgili sırlar vereceğim!"** dedi ve ardından kendisine: **"Sen onların tümünün zuhuruyla kâim olacak kimseyi görüyorsun!"** şeklinde bir hitap geldi. (Hakîm et-Tirmizî, "Risâle-i Bûdüv-i Şe'n", İsmâil Sâib, nr. 1571, vr. 215b-216^a-217^a)

Bu beldenin Türk beldesi olduğunu Allah-u Teâlâ ona bin küsur sene evvel bildirdi. Bu doğrudan doğruya ilâhî bir ilhamdır ve bir keramettir.

Hazret arzettığımız beyanlarında; **"Halkın, maiyyeti Türk olan bir orduya mürâcaat ettiklerini gördüm, Türk onlara yoldaşlık ediyordu."** buyuruyor.

Bunun mânâsı;

Osmanlı Devleti bir zamanlar İslâm'ın bayrağını götürüyordu. Hilâfet onlardaydı. Allah-u Teâlâ onları her devirde velilerle destekledi. Fakat âhîrzaman geldi, fesat devri başladı ve bu necip millet bozuldu, fesat hâline düştü. Öyle bir fesat ki, iman ile küfür birbirine karıştı.

Böyle bir zamanda, bu necip milletin necip olanlarını kurtarmak için, Allah-u Teâlâ bu beldeye Hâtem-i velî'yi gönderdi. Bu milleti seviyor, neciplerini ayırıyor, onları desteklemek için bir lütuf veriyor.

Daha evvel de arzetmiştik ki; bu birinci basamaktır. Hem Türk milletine, hem de Türk ordusuna gönderildi. Bu gönderilme Türk milletinin islâmî, ordunun mânevî desteğidir.

Binaenaleyh bu destek ahirete çekilinceye kadar devam edecek. İşin nezaketi daha sonra başlayacak. Nasıl ki her çadırın bir direği olur, çadırı ayakta tutan odur.

"Çadırın direği dururken herkes rahat. Fakat çadırın direği yıkılırsa ne olur bilmiyorum, o zaman her şeyi bekleyin. Allah-u Teâlâ o direkle murad ettiğini tutar. Amma direği alırsa kimi tutar?"

Hâtemü'l-Evliyâ'nın "Din Kâfirleri"ne Vurduğu İki Kılıç:

Âhir zamanda zuhur edecek olan "Hâtemü'l-evliyâ"nın vasıflarını açıkça gözler önüne seren Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri, "Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye" adlı eserinin son satırlarında Hâtemü'l-evliyâ'nın vazîfesine işaret etmiş; onun Allah tarafından verilmiş iki kılıca sahip olduğuna dikkati çekerek, onu "**Din kâfirleri**"ne gâlip getiren bu kılıçlardan birinin "**Kalem**", diğeri ise, vâris olduğu "**Yakîn**" mertebesi olduğunu haber vermiştir:

"Bil ki, onun alâmetlerinden birisi de; onun kılıcının, mukâbele ettiğinde kendisini gâlip getiren 'kalem'i olmasındır.

Peygamber Aleyhisselâm kâfirlere kendi kılıcıyla vurup, onları öldürürdü; Hâtemü'l-velî de onlara bâtında, kendi kalemiyle vurur ve onları helâk eder. Böylelikle Allah onu, Zât'ıyla mukâbelede bulunan bir 'kılıç' kılar.

Allah-u Teâlâ'nın kılıcı ikidir:

'Din kılıcı' ki, Muhammed Aleyhisselâm'ın izinde bulunmaktır. O kılıç, din ehlinin kendisiyle ayakta durduğu; şirk, şek (şüphe) ve tahmin ehlinin boyunlarının kendisiyle vurulduğu kılıçtır.

'Yakîn kılıcı' ise 'Kibriyâ kılıcı'dır ki; Kudsi ruh'tan sür'atle 'Hâtemü'l-evliyâ'ya ulaşır. Bu kılıç ise; 'Temkîn ehli'nin kendisiyle ayakta durduğu, alâkaların ve mel'un (şeytan)ın vesveselerinin kendisiyle kesilip koptuğu, din kâfirlerinin ruhlarının Zât'ıyla katlolunduğu bir kılıçtır.

Yakınlığın incelikleriyle onlardan sıyrılıp çıkarılan müminlerin ruhlarının cemaati içinde Allah, onları katlettiği din kılıcını Hâtemü'l-enbiyâ'ya has kılmış ve şeytanın nüfûzundan selâmete erişen Yakîn erbâbı'na miras bırakmıştır." ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphanesi, Ayasofya, nr.: 2058, vr. 207^b)

Niyet-i Halisa İle;

İmanımızı ve Vatanımızı Korumamız Lâzım:

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri; "**Devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan**" buyurarak bu hususu şöyle izâh etmişlerdir:

"İslâm dini kardeşlik dinidir. Uhuvvet İslâm'ın temel düsturlarındandır.

"Allah'a ve Resul'üne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin, sonra korku ile zaafa düşersiniz ve kuvvetiniz elden gider. Bir de sabırlı olun, çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." (Enfâl: 46)

Hazret-i Allah'ın emri budur. Hazret-i Allah'ın kitabı budur, Hazret-i Allah'ın dini budur.

Biz "İlâhî Görüş Birliği"ne dâvet ederiz. Gelenlerin gönüllerine Hazret-i Allah ve Resul'ünün -sallallahu aleyhi ve sellem- muhabbetini ve emirlerini koymaya, her türlü bölücülükten arındırmakla yalnız Hazret-i Allah ve Resul'ünde -sallallahu aleyhi ve sellem- birleştirmeye, aralarında gerçek bir kardeşliğin tesisine gayret ederiz.

Devlet ittifaktan doğar, devletsizlik ise nifaktan.

Muhakkak iç ve dış, din ve vatan düşmanlarına karşı yekvücut olmamız lâzım.

Âyet-i kerime'lerde:

"Mü'minler kardeşirler." (Hucurât: 10)

"İyilik ve takvâ üzerine yardımlaşınız. Kötülük ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayınız." buyuruluyor. (Mâide: 2)

"Allah-u Teâlâ muhakkak birleşmeyi emir buyururken bizim Allah ve Resul'ünde birleşmemiz mi daha hayırlıdır, yoksa her bir bölücüye ayrı ayrı tabi olup paramparça olmamız mı? "Elbette birliktir" diyeceksiniz. O halde Allah ve Resul'de birleşelim. Bu "İlâhi Görüş Birliği'ne Dâvet"tir.

Hazret-i Allah'ta, Resulullah Aleyhisselâm'da, Kitabullah'ta birleşelim. Yek vücut halinde hem dinimizi hem vatanımızı kuvvetlendirelim.

Allah'ımız bir, Kitabımız bir, Peygamberimiz bir. İslâm'da kardeş olalım."

"Bizim iki gayemiz var; nuru yaymak, küfrü kaldırmak!.."

"Ancak öyle bir devirde yaşıyoruz ki, her türlü fitne, her türlü bölücülük almış başını gidiyor. Her türlü ahlâksızlık yaşıyor.

İşte bu en kötü devirde vatanda bölücüler olduğu gibi dinde, İslâm dini'nin içinde de bölücüler türedi. Vatan bölücülerinin vatanımızı parsellemeye çalıştıkları gibi bunlar da Allah-u Teâlâ'nın dinini, din-i İslâm'ı bölüm bölüm bölmeye, kendi nam ve hesaplarına parsellemeye çalışıyorlar. Kendi zanlarını hüküm yerine koymaya, insanları nefis putunun etrafında toplamaya çalışıyorlar. Herkes kendi parselinde memnun, rahatı istirahatı yerinde. Ancak belli bir vakte kadar:

Gerek İslâm'a ve gerekse vatana düşman olan bu bölücülerini iyi tanıyın. Sakın parçalanmayın. Sabırlı olun. Allah-u Teâlâ yardım edecek ve bunları, bu küfür ehlini bir bir yok edecek. Din-i İslâm ve vatan selâmet olacak."

İman ve Cihad:

Âyet-i kerime'de:

"Allah yolunda nasıl cihad etmek gerekiyorsa öylece hakkıyla cihad edin." buyuruluyor. (Hacc: 78)

Hakkını vermek için insan canını, malını, her şeyini ortaya koyacak öyle çıkacak. Ben yatağımda yatayım, param da cebimde olsun, canım da cennette olsun, bu olmaz. Osmanlı'ya bak, canını, malını fedâ etti, bu galibiyetleri elde etti. Bugün de bu iman kalesini muhafaza etmek için insan da canını, malını feda edecek, lâf işi değil.

"Müminler o kimselerdir ki, Allah'a ve Resul'üne iman etmişlerdir. Sonra şüpheye düşmemişler, Allah yolunda canları ve malları ile cihad etmişlerdir. İşte onlar sâdıklardır." (Hucurât: 15)

Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ın ve ona tabi olan bahtiyar müminlerin Allah yolunda yaptıkları cihad sebebiyle ne kadar büyük, ulvî ve ebedî mükâfatlara nâil olduklarını Âyet-i kerime'lerinde beyan buyurmaktadır:

"Fakat o peygamber ve onun maiyetinde bulunan müminler, mallarıyla canlarıyla cihad ettiler."
(Tevbe: 88)

Allah-u Teâlâ'nın cihad emr-i şerifine muhalefet etmediler. Çünkü kendilerinden daha üstün olan peygamberleri de cihad etti.

"İşte bütün hayırlar onlarındır, saâdete erişenler de onlardır." (Tevbe: 88)

Onlar sadece geçici zevklerle yetinmeyip, ebedi olan isteklerine de ulaşan kişilerdir.

Müminlerin canları ve mallarıyla cihada atılmalarına karşılık olarak Allah-u Teâlâ'nın ihsan ve ikram edeceği mükâfat elbette ki büyüktür:

"Allah onlar için altlarından ırmaklar akan, içlerinde ebedî kalacakları cennetler hazırlamıştır.

İşte bu en büyük kurtuluştur." (Tevbe: 89)

Allah yolunda bilfiil cihad edenler, güzel niyetleri sebebiyle mükâfata erecekleri gibi, bu mühim vazifeyi severek yaptıkları için ayrıca mükâfata müstehak bulunmuşlardır. Cehennemden kurtulmuş, cenneti ve oradaki nimetleri elde etmişlerdir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Kim Allah'a ve Resul'üne inanır, beş vakit namazını kılar, Ramazan orucunu tutarsa, Hakk yolunda cihad etse de veya doğduğu yerde otursa da, Allah onu cennetine koymayı vâdetmiştir."

–Yâ Resulellah! İnsanlara bunu müjdeleyeyim mi?

"Elbet cennette yüz derece vardır. Allah onu Hakk yolunda cihad edenlere hazırlamıştır. İki derece arasındaki mesafe gökle yer arasındaki mesafe gibidir. Allah'tan istediğiniz zaman Firdevs'i isteyiniz. Çünkü o, cennetin ortası ve yücesidir. Üzerinde Allah'ın arşı vardır, ondan cennetin ırmakları akar." (Buhari. Tecrid-i sarih: 1179)

Binaenaleyh, Cenâb-ı Hakk bunu cihad edenlere verecek.

Allah-u Teâlâ'nın cennet sakinlerine lütfettiği nimetler, beşer aklına gelmeyecek kadar farklı ve çeşitlidir. Bunların birbiri arasındaki farklar da büyüktür.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Allah yolunda cihad edenin, sabahtan kuşluğa kadar veya öğleden akşama kadar yapacağı bir yürüyüş, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır." (Buhari)

"Allah yolunda ayağı tozlananları, Allah cehenneme haram kılmıştır." (Buhari)

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde de şöyle buyurmuşlardır:

"Benden önce Allah'ın hiçbir ümmete gönderdiği bir peygamber yoktur ki, o peygamberin, ümmetinden havarileri ve sünnetine tâbi olan, emrine uyan ashâbı olmasın.

Sonra onların ardından, yapmadıklarını söyleyen ve emrolunmadıkları şeyleri yapan bir takım kötü nesiller meydana çıkar.

İşte kim ki onlara karşı eliyle cihad ederse o mümindir. Kim ki onlara karşı diliyle cihad ederse o da mümindir. Kim ki onlara karşı kalbiyle mücadele ederse o da mümindir. Amma bunun ötesinde imandan bir hardal tanesi de yoktur." (Müslim: 80)

Ebu Zerr -radiyallahu anh- rivayet ediyorlar:

"Ey Allah'ın Resul'ü! Amellerin en hayırlısı nedir? diye sordum.

"Allah'a iman etmek ve Allah yolunda cihat etmektir." buyurdular." (Buhârî)

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde:

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir!" buyuruyor. (Tevbe: 73)

İnanan hakiki iman etmiş bir müminin bu Âyet-i kerime karşısında titremesi lâzımdır.

Diğer Âyet-i kerime'sinde ise Hazret-i Allah şöyle buyuruyor:

"Muhammed Allah'ın Peygamber'idir. Onunla beraber bulunanlar da kâfirlere karşı çok çetin ve sert, birbirlerine karşı çok merhametlidirler. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün. Allah'tan lütuf ve hoşnutluk isterler. Yüzlerinde secde izinden nişanları vardır. İşte bu, onların Tevrat'ta anlatılan vasıflarıdır. İncil'de de şöyle vasıflandırılmışlardır: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış ve gövdesinin üzerine dikilmiş bir ekine benzerler. Ki bu, ekicilerin hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kâfirleri öfkelenendirir. Allah iman edip sâlih ameller işleyenlere, hem mağfiret hem de büyük bir mükâfat vâdetmiştir." (Fetih: 29)

Bunlar hep imanî konulardır. Hazret-i Allah'ın emridir, hüküm O'nundur.

"Hiç şüphesiz Allah yolunda savaşıp düşmanları öldüren ve öldürülen müminlerin canlarını ve mallarını Allah, cennet kendilerinin olmak karşılığında satın almıştır. Onlara vaad olunan cennet haktır ki, Tevrat'ta da İncil'de de ve Kur'an'da da sabittir. Allah'tan ziyâde ahbine vefa gösteren kimdir? O halde yaptığınız bu hayırlı alış-veriştten dolayı sevinin. İşte bu çok büyük bir saâdetdir." (Tevbe: 111)

Bunca şehitler bu Âyet-i kerime'nin şerefine nail olmak için canlarını verdiler, mallarını feda ettiler. Allah için!

Bir dış düşman saldırdığında Allah için onunla cihad eden bir müslüman hayatını kaybettiği zaman şehid olur, ebedî saadete nail olur.

Kâmil iman sahipleri hakkında ise Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

Şehitlik ve Şehitler:

Bir kâfirin bir müslümana vereceği en büyük ceza, işkence yaparak veya idam ederek onu öldürmesidir.

Ve fakat Allah-u Teâlâ onu iman şerefi ile müşerref etmiş ise, şehâdet rütbesine ulaşarak ebedî saâdete ermesine vesile olur.

"Şehit" cennetlik olduğuna şahitlik edilen kişi demektir. Allah yolunda öldürülen müminlerin ruhunu Allah-u Teâlâ'ya yükseltmek için birçok melekler hazır olur ve onun Allah yolunda öldürüldüğüne şahitlikte bulunurlar.

Şehitlik Allah-u Teâlâ'nın mümin kullarına bahşettiği en yüksek mertebelerden birisidir. Kur'an-ı kerim'de on beş yerde şehitler övülmekte, Âyet-i kerime'lerde Allah yolunda hayatlarını fedâ etmekten çekinmeyen muhterem şehitlerin yüksek mertebeleri, ilâhî lütuflara mazhar kılındıkları, ruhânî bir haz içinde ebedî bir hayat ile berhayat oldukları haber verilmektedir:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler sanmayın." (Âl-i imrân: 169)

Bu hitâb-ı ilâhî her ne kadar Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e ise de, kıyamete kadar gelecek bütün müslümanlara şâmilidir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise:

"Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin." (Bakara: 154)

Buyurularak onlara "Ölü" denilmesi yasaklanmıştır. Çünkü onlar Allah yolunda hayatlarını cömertçe fedâ ettiler. Onların diğer ölümler gibi olmadıkları apaçık bir gerçektir.

"Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (Âl-i imrân: 169)

Bu Âyet-i kerime onların ölü zannedilmemesi hususunda kati bir delildir.

"Onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz." (Bakara: 154)

Onlar fâni hayatı terk ederek ebedi bir hayata ermişlerdir. Kendilerine tahsis edilen yüksek makamlarda merzuk olmaktadır. Yerler, içerler, gezerler, dünyadaki hayatın kat kat fevkinde gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akla hayale gelmedik bir hayat yaşarlar. Tasavvur buyurun ki Allah-u Teâlâ onlara nasıl bir hayat bahşetmiştir.

•

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Uhud savaşında kardeşlerimiz şehit olunca Allah onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. Onlar cennet nehirlerinden içerler, meyvelerinden yerler ve Arş'ın gölgesi altında asılı bulunan altın kandillere konarlar.

Onlar yiyecek ve içeceklerinin tadını, eğlenip dinlendikleri yerin güzelliğini görünce de: 'Kardeşlerimizin cihaddan uzak durmamaları ve savaştan yüz çevirmemeleri için, bizim cennette rızıklandırıldığımızı onlara kim bildirecek?' dediler.

Allah-u Teâlâ: 'Sizin arzunuzu onlara ben duyururum.' buyurdu. Bunun üzerine bu âyetler indi." (Müslim-Ebu Dâvud)

Hadis-i şerif mucibince her sığata bürünürler, istedikleri kılığa girip çıkarlar, her yeri gezerler, icabında makamdan makama uçarlar.

Buradaki insanlar onları göremezler, bilemezler. Çünkü onlar Âlem-i berzah'ta, Allah-u Teâlâ'nın lütf desteğindedirler. Âlem-i berzah'ın yanında dünya bir avuç kadardır. Orada perdeleri açıldığı için her

tarafı görerek, bilerek hareket ederler. Dünya ile ahireti bir görürler, perde yok çünkü onlarda. Allah-u Teâlâ'nın bildirdiği her şeyden haberdardır. Buradaki insanlar bakan kördürler, onlar ise görüyorlar.

Bu gizli bir hayattır, bu hayata "**Hayat-ı hakiki**" de denilir. Dünyadaki hayata ise "**Hayat-ı hayâli**" denilir.

Gizli hayatta hakiki hayat vardır.

Size o gerçek hayatın zevkini duyurmaya, dünyanın değersizliğini göstermeye çalışıyoruz. Çünkü herkes dünyaya sarılmış gidiyor.

•

Allah-u Teâlâ yine haber veriyor ki, şehitler hayatın diğer bir hususiyetine de nâil olmuşlardır:

"Allah'ın kendilerine verdiği ihsanlardan dolayı sevinç içindedirler." (Âl-i imrân: 170)

Onlara bağışlanan böyle bir kurbiyetten, böyle bir hayatta olmaktan, Rabb'lerinin kendilerini şehitlik gibi bir mertebeye muvaffak kılmasından dolayı sevinirler. Allah-u Teâlâ'nın rızâ-ı Bâri'sinin bulunduğu bir nimet ve rızıktan daha çok hangi şey onları sevindirebilirdi?

"Arkalarından henüz kendilerine katılmayan kimselere de hiçbir korku olmayacağını ve üzülmeceklerini müjdelemek isterler." (Âl-i imrân: 170)

Onlar diri oldukları gibi, dirilerle de beraberdirler. Kardeşlerinden alâkalarını kesmemişler, onlarla olan bağlarını koparmamışlardır.

Cihadda henüz canlarını vermemiş olan mücahid kardeşlerinin, şehit oldukları takdirde, ölümden sonra mazhar olacakları nimetler sebebiyle, hem kendileri adına hem de arkada bıraktıkları kardeşleri adına sevinirler. Çünkü ahirette kardeşlerinin herhangi bir korkuları olmayacaktır ve dünyadan ayrılmalarına da üzülmeceklerdir.

"Onlar Allah'tan olan nimet ve keremin; Allah'ın müminlerin ecrini zâyi etmeyeceği müjdesinin sevinci içindedirler." (Âl-i imrân: 171)

Allah-u Teâlâ sevinçle ilgili olan nimet ve lütfu hatırlatmak için onların sevinçlerini ikinci defa zikretmiştir.

Câbir bin Abdullah -radiyallahu anh- der ki:

"Bir defasında üzgün bir halde bulunurken Resulullah Aleyhisselâm'la karşılaştık.

Bana:

'Seni niye böyle üzgün görüyorum?' diye sordu.

'Babam Uhud'da şehit düştü. Geriye bakıma muhtaç bir ıyâl ve bir de borç bıraktı.' dedim.

Bunun üzerine:

'Allah'ın babana hazırladığı nimeti sana müjde edeyim mi?' buyurdu.

'Evet!' deyince devam etti:

'Allah hiç kimse ile yüz yüze konuşmuş değildir, daima perde gerisinden konuşur. Ancak babanı ihyâ etti ve perdesiz konuştu. 'Ey kulum! Ne dilersen benden iste vereyim!' dedi. Baban:

'Ey Rabb'im!' Beni dirilt, senin yolunda ikinci sefer bir daha öldürüleyim!' isteğinde bulundu. Allah-u Teâlâ: 'Fakat ben daha önce ölenlerin artık geri dönmeyeceklerine dair hüküm koymuştum.' buyurdu.

Bunun üzerine Âl-i imrân suresinin 169. Âyet-i kerime'si nâzil oldu. (Tirmizî: 3013)

Âyet-i kerime'ler Ashâb-ı kiram hakkında nâzil olmakla beraber, sebebin hususi oluşu hükmün umumi oluşuna mani olmadığı için; sözü edilen bütün bu ihsanlar, kıyamete kadar gelecek bütün şehitlere ve mücahidlere de şâmilidir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Ashâb-ı kiram'ı şüphesiz ki bu hususta en büyük ve en canlı numunedirler.

•

Şehit kimdir? Müslüman olan, yalnız ve yalnız Allah için harbe giden, hiçbir gaye ve menfaat taşımayan, Kelimâtullah'ın yükselmesi ve din-i İslâm'ın yayılması için gayret eden; dinini, vatanını, namusunu korumak için, o niyetle ölenler şehittir. Başkalarına şehit denmez. Onlara şehit denilmesi insanların taktığı bir isimden ibarettir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah yolunda öldürülen şehittir." buyurmuşlardır. (Müslim)

İhlâs olmadan Allah-u Teâlâ'nın rızâsı gözetilmeden ne yapılırsa yapılsın İnd-i ilâhi'de makbul olmuyor. İhlâs ise ancak niyetle olur. Bütün amellerin özü ve esası niyettir. Allah-u Teâlâ'nın amellere bakması niyet sebebiyledir.

Bir Hadis-i şerifte şöyle buyuruluyor:

"Ümmetimin şehidlerinin çoğu, başı yastıkta ölenlerdir. Savaş meydanında nice öldürülenler vardır ki, onların niyetini ancak Allah bilir." (Ahmed bin Hanbel)

•

Şehitlerin Allah katında kazanmış oldukları mertebe, Resulullah Aleyhisselâm tarafından muhtelif Hadis-i şeriflerde belirtilmiştir.

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Şehitten başka cennete giren hiçbir kimse yoktur ki, dünyaya dönmeyi ve yeryüzündeki her şeyin kendisinin olmasını dilesin. Şehit ise gördüğü ikramdan dolayı dönmeyi ve on kere öldürülmeyi temenni eder." (Müslim: 1877)

Bu Hadis-i şerif, şehitliğin faziletini gösteren delillerin en büyüğüdür.

Bazı rivayetlerde belirtildiği üzere Allah-u Teâlâ: **"Bir arzun var mı?"** diye sorar. Şehitler hiçbir arzularının olmadığını, sadece yeryüzüne dönerek Allah yolunda tekrar şehit olmayı temenni ettiklerini belirtirler.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir başka Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Müslümanın aldığı her yara Allah yolundadır. Sonra kıyamet gününde bu yara, vurulduğu günkü kılığında olacak, kan fışkıracaktır. Renk kan rengi, koku misk kokusudur." (Müslim: 1876)

Şehitin misk gibi güzel kokusu, onun fazilet ve şerefini mahşer halkına duyurmak için yayılacaktır. Kanının ve cenazesinin yıkanmaması da bundandır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu mertebeyi her vesile ile beyan etmiş ve ümmet-i muhteremesini daima teşvik etmiştir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Muhammed'in nefsinin kudret elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda savaşmış öldürülmeyi, sonra tekrar savaşmış öldürülmeyi, sonra tekrar savaşmış öldürülmeyi ne kadar isterdim." (Buhârî - Müslim: 1876)

Aslında savaşa ölmek için değil, düşman öldürmek, saldırı ve azgınlığı durdurmak için gidilir. Ölümden korkmaya gerek yoktur. Çünkü bu, Allah-u Teâlâ'nın değişmeyen kanunudur.

.

Mikdam -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şehide, dökülen ilk kanı esnasında altı haslet verilir: Günahları bağışlanır. Cennetteki makamını görür. Cennet hurisiyle evlendirilir. (Kıyametin) büyük korkusuna karşı teminat verilir. Kabir azabından emin kılınır. İman elbisesi ile ziynetlendirilir." (Buhârî)

Şehitlik öyle büyük bir lütuftur ki, cennetin bütün yollarını açar ve hurilerin istikbale çıkmasını sağlar. Rahmet meleklerinin refakatine sebep olur. Şehidin ruhunu yetmiş bin melek elleri üzerinde yükseltir.

Ruhları bedenleri ile devamlı irtibat halindedir. Bu bakımdan birçok şehitlerin bedenleri çürümez. Yalnız kendileriyle meşgul değil, aynı zamanda dünyadaki müminlerle de yakından ilgilidirler.

Şehidler Üç Kısımdır:

- Cephede şehid olanlar,
- Hükmen şehid olanlar,
- Aşk şehidler ki bunlar kitapta izâh edilmiştir.

Şehitlik kul hakkı dışında, bütün günahların bağışlanmasına vesiledir.

Ebu Katâde -radiyallahu anh- anlatıyor:

Bir kimse: *"Yâ Resulellah! Ne buyurursun? Allah yolunda öldürüldüğüm takdirde bütün günahlarım affolur mu?"* diye sordu.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

"Evet, ihlâsla sabrettiğin halde ileri gidip geri dönmeyerek Allah yolunda öldürülürsen!" buyurdu.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sonra: **"Nasıl dedin?"** diye sordu.

O kimsenin, sorusunu aynen yenilemesi üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sözlerini şöyle tamamladı:

"Evet, ihlâsla sabrettiğin halde, ileri gidip geri dönmeyerek Allah yolunda öldürülürsen! Yalnız borç müstesnâ. Zira bunu bana Cebrâil Aleyhisselâm söyledi." (Müslim: 1885)

Ancak denizlerde Allah yolunda savaşmış şehid düşenlerin diğer bütün günahlarıyla birlikte kul hakkından doğan günahları da bağışlanır, Allah-u Teâlâ hazine-i gaybından ihsan eder.

•

Duâ ederken bir kişinin değil, Ümmet-i Muhammed'in affını isteriz. Çünkü vallâhi Allah-u Teâlâ'nın bir kişiyi affetmesi ile Ümmet-i Muhammed'i affetmesi arasında fark yoktur.

Duâya başlamadan evvel de şunu söyleriz:

Yâ Rabb'i! Habib'in buyurdu ki; **"Kullar senin kulun, azab edersen senin kulların, merhamet edersen sen lütuf, ihsan ve kerem sahibisin, affedersin."**

Yâ Rabb'i! Ümmet-i Muhammed'i affet. Sen öyle bir Kerim Mabud'sun ki, beni affetmekle Ümmet-i Muhammed'i affetmek arasında hiçbir fark yok.

Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'e umûmî rahmetle muamele et! Amin!...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (1)

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Mekke-i mükerrreme döneminde nâzil olmuştur. Dört Âyet-i kerime, on beş kelime ve kırk yedi harften müteşekkildir.

Bu Sûre-i şerif'in bir çok isimleri vardır.

Beyan ettiği gerçekleri benimseyip inanan kimse dininde ihlâs sahibi olduğu, bu inançla ölen kimseyi de cehennemden halâs ettiği için **"Sûre-i ihlâs"** denmiştir.

Sûre-i tevhid: Allah-u Teâlâ'nın varlığını, birliğini, eşi benzeri, ortağı olmadığını beyan eder.

Sûre-i tecrid: Allah-u Teâlâ'yı Zât-ı Ecell-ü Â'lâ'sına yakışmayan bütün noksan sıfatlardan ayırıp, kemal sıfatları ile vasıflandırır.

Sûre-i mârifet: Mârifetullah bu Sûre-i şerif'in mânâsına tamamıyla vâkıf olmakla tamamlanır.

Sûre-i velâyet: Bu Sûre-i şerifi kemâl-i edeble okuyan, tebliğ ettiği mânâlara nüfuz eden kimse Allah-u Teâlâ'nın sevgisini ve dostluğunu kazanır, velâyet makamına yükseltilir.

Sûre-i nûr: İnsanların gönüllerini nurlandırır.

Sûre-i muhzar: Bu Sûre-i şerif okunduğunda işitmek için melâike-i kiram hazır olur, kemâl-î edeple dinlerler.

Sûre-i esas: Bu Sûre-i şerif'in mânâsı dinin esasını teşkil eder. Göklerle yer bu Sûre-i şerif'in esasına üzerine kurulmuştur.

Sûre-i necat: Okuyanın dünyada şirk ve küfürden, ahirette cehennemden kurtulmasına sebep olur.

Sûre-i samed: Bu Sûre-i şerif Allah-u Teâlâ'nın mutlak ganî olduğunu; her şeyin ve herkesin O'na muhtaç olduğunu, O'nun ise hiç kimseye muhtaç olmadığını anlatır.

Sûre-i berâet: Bu Sûre-i şerifi okuyan bir zât için Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Gerçekten bu adam şirkten uzaklaştı." buyurmuşlardır.

"İhlâs" ve **"Kâfirûn"** Sûre-i şerifleri **"İki ihlâs"** mânâsına gelen **"İhlâseyn"** adıyla; **"Felâk"** ve **"Nâs"** Sûre-i şerifleri ile birlikte de **"Muavvizât"** adıyla anılır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz her gün sabah namazının sünnetini edâ ederlerken **"Kâfirûn"** ve **"İhlâs"** Sûre-i şeriflerini okurlardı.

İhlâs Sûre-i şerifi **"Tevhid akidesi"**nin özünü ihtiva etmesi ve İslâm'da ayrı bir önemi olması sebebiyledir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki İhlâs sûresi Kur'an'ın üçte birine denktir." buyurmuşlardır. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1771)

Enes -radiyallahu anh-den rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Yâ Resulellah! Ben İhlâs sûresini seviyorum." diyen bir zâta şöyle buyurmuştur:

"Onu sevmen seni cennete sokacaktır." (Tirmizî: 2903)

-Hicretin Beşinci Yılı-

İfk Hadisesi

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Beni Mustalık seferinden dönüşte Medine'ye yakın bir yerde mola verilmişti. Gecenin bir kısmı orada geçirildi, daha sonra yola devam edildi.

Bu arada Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz def-i hacet için kafileden dışarı çıkıp biraz uzaklaşmıştı. Geri geldiğinde Yemen'in göz boncuğundan dizilmiş gerdanlığının koptuğunu ve düştüğünü farketti. Aramaya çıktığı sırada onun hevdeçte olduğu düşünülerek orduya hareket emri verilmişti. Konak yerine geri dönünce orada kimseyi bulamadı. Nasıl olsa aramak için dönerler diye düşünerek orada bekledi ve uyuyakaldı.

Safvan bin Muattal -radiyallahu anh- isminde bir zât ordunun ardından gelir, yolda bir şey düşmüşse onu alır sahibine iâde ederdi. Sabaha karşı konak yerine geldi. Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'i görür görmez tanıdı ve:

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhî râciûn." dedi.

Başka bir şey söylemedi. Devesini çöktürdü. Bu ses üzerine uyanan Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz elbisesi ile yüzünü örttü, deveye bindi. Hızla oradan uzaklaştılar ve bir yerde konakladıkları bir sırada öğle sığağında kabileye yetiştiler.

Durumu öğrenen münâfıkların reisi Abdullah bin Ubeyy: *"Demek Peygamber'inizin âilesi bir adamla gecelemiş."* diyerek yaygara koparmaya başladı.

Allah-u Teâlâ onları bu hadise ile büyük bir imtihana tâbi tuttu. Bazı müslümanlar münâfıkların çirkin iftiralara âlet oldular. Bazıları ise hemen kendilerine geldiler, kalplerine danıştılar, bu haberin apaçık bir iftira olduğuna daha ilk anda karar verdiler.

Meselâ Ebu Eyyûb Ensârî -radiyallahu anh- Hazretleri ile hanımının ilk andaki tutumları ne kadar arza şâyandır:

Eve geldi ve hanımına:

"Halkın Âişe -radiyallahu anhâ- hakkında söylediklerini duyuyor musun?" buyurdu.

O da: **"Evet, fakat bu yalandır."** dedi ve akabinde:

"Sen Safvan'ın yerinde olsaydın Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in mahremiyetine sû-i zanda bulunur muydun?" diye sordu.

Ebu Eyyûb -radiyallahu anh- Hazretleri: **"Hayır!"** cevabını verince hanımı şu sözü söyledi.

"Ben Âişe -radiyallahu anhâ-nın yerinde olsaydım, vallahi Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-e hıyanet etmezdim. Âişe -radiyallahu anhâ- benden hayırlı, Safvan -radiyallahu anh- ise senden hayırlıdır."

Resulullah Aleyhisselâm ve Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'in anne-babası dedikodular sebebiyle çok üzüldüler.

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz dönüŖte bir ay kadar hastalandığı için hadiseden haberi yoktu. Yirmi gün sonra tesadüfen haberi oldu, üzüntüsünden günlerce ağlayıp ıstırap çekti. Ne gözünün yaşı diniyordu, ne de gözüne uyku giriyordu.

Bu ibtilâ ile ilgili olarak der ki:

"Yemin olsun ki ben o zaman suçsuz olduğumu biliyordum ve Allah'ın benim suçsuzluğumu teyid edeceğine inanıyordum. Fakat kesinlikle Allah'ın benim hakkımda bir vahiy indireceğini, bunun (kıyamete kadar) okunacağını hiç aklımdan geçirmezdim. Ben şahsımı ilgilendiren bir iş için Kur'an'da Allah tarafından dile getirilmekten kendimi çok uzak ve aşağı görüyordum. Şu kadar var ki Resulullah Aleyhisselâm'ın bir rüyâ göreceğini ve o rüyâ yoluyla Allah'ın beni isnadlardan uzak tutacağını ümit ediyordum.

Vallâhi Resulullah Aleyhisselâm daha oturmuş olduğu yerden kalkmamış ve ev halkından hiç kimse dışarı çıkmamıştı ki ona vahiy geldi. Kendisini vahiy sırasında her zaman gelen hâlet bürüdü. Vahyin ağırlığı üzerinden kalktığı zaman Resulullah Aleyhisselâm tebessüm içindeydi.

Bana ilk söylediği söz şu oldu:

'Yâ Âişe! Allah'a hamdet. Zira seni yapılan iftiradan uzak kıldı.'

Annem de bana:

'Kalk Resulullah Aleyhisselâm'a teşekkür et!' dedi.

Ben ise:

'Vallâhi hayır! Ona teşekkür etmeyeceğim, sadece Allah'ıma hamdediyorum. Benim suçsuzluğumu Rabb'im vahiy buyurdu.' dedim." (Buhârî - Müslim: 2770 - Tirmizî)

.

Allah-u Teâlâ Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz hakkında indirdiği Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı ve Allah tevbeleri kabul eden, hüküm ve hikmet sahibi olmasaydı (suçlunun hemen cezâsını verirdi)." (Nûr: 10)

"O uydurma haberi getirip ortaya atanlar, içinizden belirli bir zümredir. Siz onu, kendiniz için bir Ŗer sanmayın. Bilakis o, sizin için hayırdır. Onlardan her kişiye, kazandığı günah(ın cezası) vardır. Onlardan o yalanın en büyüğüne elebaşılık yapana da büyük bir azap vardır." (Nûr: 11)

"Onu işittiğiniz vakit erkek ve kadın müminlerin kendiliklerinden hüsn-ü zanda bulunup: 'Bu apaçık bir iftiradır.' demeleri lâzım değil miydi?" (Nûr: 12)

"Buna karşılık dört Ŗâhit getirmeleri gerekmez miydi? Madem ki onlar bu Ŗâhitleri getiremediler, öyle ise onlar Allah katında yalancılardan tâ kendileridir." (Nûr: 13)

"Eğer dünya ve ahirette size lütuf ve merhameti olmasaydı, içine daldığınız bu yaygaradan dolayı büyük bir azaba uğrardınız." (Nûr: 14)

"O zaman siz o iftirayı dillerinize dolamıştınız, bilmediğiniz şeyleri ağızlarınıza alıyordunuz. Mühim bir şey değil sanıyordunuz, amma Allah katında önemi çok büyüktü." (Nûr: 15)

"Onu duyduğunuz zaman: 'Bunu söylemek bize yakışmaz. Hâşâ bu büyük bir iftiradır.' demeniz gerekmez miydi?" (Nûr: 16)

"Eğer siz mümin kimseler iseniz, böyle bir şeye bir daha dönmemeniz için Allah size öğüt veriyor." (Nûr: 17)

"Ve Allah işte size âyetlerini açık açık bildiriyor. Allah her şeyi hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir." (Nûr: 18)

"Müminler arasında hayâsızlığın yayılmasını arzu edenlere, işte onlara dünya ve ahirette can yakıcı azâp vardır. Allah bilir siz ise bilmezsiniz." (Nûr: 19)

"Allah'ın size lütuf ve merhameti bulunmasaydı, Allah şefkatli ve merhametli olmasaydı hemen cezânızı verirdi." (Nûr: 20)

Bu Âyet-i kerime'lerin nüzulünden sonra hakikat ortaya çıktı ve münâfıklara uyup iftirayı tasrih edenlere de şer'i ceza tatbik edildi. İftirayı dilleriyle yaymakta en ileri giden Mıstah bin Üsâse -radiyallahu anh-, Hassan bin Sâbit -radiyallahu anh- ve Hamne bint-i Cahş -radiyallahu anhâ-ya seksener kamçı vuruldu. Vurulan bu hadler iftiracıların dünyadaki cezaları idi.

.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- fakirliği ve akrabalığından dolayı Mıstah bin Üsâse -radiyallahu anh-e yardım ederdi. Hakkında şer'î ceza tatbik edildikten sonra ona hiçbir şekilde yardım etmemeye yemin etti.

Bunun üzerine Allah-u Teâlâ indirdiği Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"İçinizden fazilet ve servet sahibi olanlar akrabalarına, yoksullara, Allah yolunda hicret edenlere bir şey vermemeye yemin etmesinler. Kusurlarını affetsinler, aldırmasınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını arzulamaz mısınız?"

Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Nûr: 22)

Bu ilâhî beyanı duyan Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-:

"Vallâhi ben, Allah'ın beni bağışlamasını elbette isterim!" dedi ve Mıstah -radiyallahu anh-e daha önce yapmakta olduğu yardımı tekrar devam ettirdi.

"Vallâhi bu yardımı artık ondan hiçbir zaman kesmem!" buyurdu. (Buhârî - Müslim: 2770)

Muhterem Ömer Öngüt

-kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin

Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (45)

Namaz

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Namazın on iki tane farzı vardır.

Dışındaki Farzlar: Hadesten tahâret, Necasetten tahâret, Setr-i avret, İstikbâl-i kible, Vakit ve Niyet'tir.

İçindeki Farzlar ise; İftitah tekbiri, Kıyam, Kıraat, Rükû, Sücûd yani secde ve Ka'de-i ahîre.

Namaz için geçerli olan bu on iki farz, namazı namaz yapan esaslardır. Namazın içindeki altı ana esasların her birisini ayrı ayrı, tâdil-i erkân olarak yani düzgün bir şekilde kurallarına uygun olarak herbir rükünlerinin yapılması gerekir. Bu kurallar keyfi olarak ihmal edilemez. İhmal edilirse namazın sıhhati zarar görür. Bu altı farzdan birisi eksik olursa veyahut tâdil-i erkâna uygun bir şekilde yapılmazsa bu namaz, namaz olmaz!!!

Namaz kılarırken tâdil-i erkâna riayet etmek, namazın kıyam, rükû, sücûd gibi rükünlerini yaparken sükûnetle yerine getirmek gerekir.

Meselâ rükûdan kıyama kalkarken vücut dimdik bir hâle gelmeli, en az bir kere "**Sübhanellahil-aziyim**" diyecek kadar ayakta durup sonra secdeye gitmelidir. Her iki secde arasında da böyle bir tesbih miktarı durmalıdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- buyurur ki:

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bir defasında mescide girdi. Derken bir kimse de gelip namaz kıldı. Sonra Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna gelip selâm verdi. Selâmına karşılık verdikten sonra; "**Dön de yeni baştan kıl! Çünkü sen namaz kılmış olmadın.**" buyurdu. O kimse dönüp evvelce kıldığı gibi namazı tekrar kıldı ve gelip selâm verdi. Resulullah Aleyhisselâm yine; "**Dön de yeni baştan kıl! Çünkü sen namaz kılmış olmadın.**" buyurdu. Bu üç kere oldu. Nihayet o kimse; "**Seni hak ile gönderene yemin olsun ki, bundan iyisini beceremiyorum, bana öğret!**" deyince Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki:

"Namaza durduğunda tekbir getir, sonra ne kadar kolayına gelirse o kadar Kur'an oku. Sonra rükûda olduğuna kanaat getirinceye kadar eğil. Sonra başını kaldırıp dimdik oluncaya kadar doğrul. Sonra secdeye varıp yerine geldiğine kanaat getirinceye kadar secde et. Sonra tam oturuncaya kadar doğrul! Bütün namazlarında bunu yap." (Buhâri. Tecrîd-i sarîh: 423)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"Sizden biri, rükû ve secdelerde belini tam olarak doğrultmadıkça namazı yeterli olmaz." (Ebu Dâvud, Tirmizî, Nesâî, İbn-i Mâce)

Bir diğer Hadis-i şerifte ise şöyle buyuruluyor:

"İçki içen, zinâ yapan ve hırsızlıkta bulunan kimse hakkında ne dersiniz?" diye Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz orada bulunanlara sordu.

Bu suâl, bunlar hakkında henüz hadd cezası gelmezden önce sorulmuştu.

"Allah ve Resul'ü daha iyi bilir!" diye cevap verdiler. Resulullah Aleyhisselâm:

"Bu fiiller ağır suçtur, onlar hakkında ceza vardır. Hırsızlığın en kötüsü de namazını çalmaktır." buyurdu.

Bunun üzerine; **"Yâ Resulellah! Kişi namazını nasıl çalar?"** diye sordular. Şöyle buyurdular:

"Rükûsunu ve secdelerini tamamlamaz." (Muvatta)

Bir diğer rivayette ise;

"Namazda rükûyu, secdeleri ve huşûyu tamamlamaz." buyurulmaktadır. (Ahmed bin Hanbel)

Yalnız; zaruret hallerinde, rahatsızlıktan dolayı güç yetiremeyen rükûnlarda ise bu rükûnları yapma, yerine getirilme veya tâdil-i erkân yapma zorunluluğu kalkar. Güç yetirebileceği bir şekilde tâdil-i erkân yaklaşımı şeklinde yapmaya çalışır.

Ashâb-ı kirâm'dan İmran ibn-i Husayn anlatıyor:

"Bevasir hastalığa tutulmuştum, Resulullah Aleyhisselâm'a namazı nasıl kılacağımı sordum:

"Namazı ayakta kıl, buna gücün yetmezse oturarak, buna da gücün yetmezse yan üstüne yatarak kıl. Buna da gücün yetmezse sırt üstü yatarak kıl." buyurdular." (Buhârî. Tirmizî. Ebu Dâvud. Nesâî)

Oturarak namaz kılan kimse rükû ve secde yapabiliyorsa yapar, öncelik bu şekildedir. Buna gücü yetmezse o zaman imâ ile yapar. Bu durumda secde için yaptığı imâ, rükû için yaptığı imâyâ göre biraz daha eğimli yapması vaciptir. Oturarak namaz, kişi teşehhüdde oturduğu gibi oturur. Bu şekilde oturmaya imkânı yoksa, rahatsızlığı engel oluyorsa o zaman dilediği şekilde oturur. Ayakta durmasına bir engel olmayıp, daha sonra buna dayanamayan kişi namaza ayakta başlar, daha sonra oturarak, oturduğu yerden rükû ve secdeleri yaparak devam eder. Bu şekilde kılmaya ve oturmaya gücü yetmeyen kişi ancak taburede oturarak namazını kılabilir.

Namazın ehemmiyetine dair bir hususu da önemine binaen arz edelim:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Zâtürrika Seferi'nde Öğle namazı vakti girince müşriklerin saldırısından duydukları endişe sebebiyle **"Salât-ı havf"** yani korku halinde namaz kıldılar.

Nisâ Sûre-i şerifinin 101. ve 102. Âyet-i kerime'lerinde beyan buyurulduğu üzere korku namazı, düşman karşısında bile namazın cemaatle kılınmasıdır.

"Yeryüzünde sefere çıktığınızda kâfirlerin size bir kötülük yapmasından korkarsanız, namazı kısaltmanızda size bir günah yoktur. Şüphesiz ki kâfirler sizin apaçık bir düşmanınızdır.

Sen onların aralarında bulunup da onlara namaz kıldırmanın zaman, içlerinden bir kısmı seninle beraber namaza dursun ve silâhlarını da yanlarına alsınlar. Secdeye vardıklarında onlar arkanızda olsunlar. Sonra henüz namazını kılmamış olan diğer kısım gelsin, seninle beraber namazlarını kılsınlar. Bütün tedbirlerini ve silâhlarını alsınlar. Kâfirler arzu ederler ki, silâhlarınızdan ve eşyanızdan bir gafil olsanız da, size âni bir baskın yapsalar. Eğer size yağmurdan ötürü bir eziyet erişir veya hasta olursanız silâhlarınızı bırakmanızda size günah yoktur. Bununla beraber yine de bütün tedbirinizi alın. Şüphesiz ki Allah kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamıştır." (Nisâ: 101-102)

Farz namaz, savaş anında bile kişilerin isteğine göre bırakılmamış ve kılınmıştır. Dikkat çekilmesi gereken husus ise savaş anında bile cemaatin terk edilmeyişidir.

Amellerin en efdâlî vaktinde kılınan namazdır.

Alâ İbn-u Abdurrahman'ın anlattığına göre, öğle namazından çıkınca, Basra'daki evinde Enes İbn-u Mâlik'e uğramıştı. Zaten evi de mescidin bitişiğindeydi. Der ki: **"Huzuruna çıktığım zaman bana; 'İkindiyi kıldınız mı?' diye sordu. Ben; 'Hayır, şu anda öğle namazından çıktık' dedim.**

'İkindiyi kılın!' dedi. Kalkıp kıldık. Namazdan çıkınca;

'Ben, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şöyle söylediğini işittim' dedi;

"Bu, münafıkların namazıdır. Oturur, oturur şeytanın iki boynuzu arasına girinceye kadar güneşi bekler, sonra kalkıp dört rekât gagalar. Namazda Allah'ı pek az zikreder." (Müslim, Ebu Dâvud, Tirmizî, Nesâî)

Bu rivayet ikinci namazının ilk vaktinde kılınmasıyla ilgilidir. Hazret-i Enes -radiyallahu anh- öğle namazının henüz kılındığı bir anda ikindiyi kılmıştır. Anlaşılacağı üzere öğle namazında geciktirme olmuştur. Hazret-i Enes, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in geciktirilen ikinci namazı için; **"Münafıkların namazı"** dediğini belirtir. Ebu Dâvud'un rivayetinde ise üç sefer tekrar edilir.

Namazı **"Gagalamak"**; süratle, hızlı hızlı kılmaktan dolayıdır. Kuşlar, yemlerini toplarken hızlı olarak başlarını indirip kaldırdıkları için namazını süratle kılanların hali kuşlara benzetilmiştir.

Kıraatları azdır, rükû ve secdelerde tesbihatları azdır, hülâsâ çabuk kılınan namazda Allah-u Teâlâ az zikredilir. **"Dört rekât"** olarak belirtilmesi ise sadece farzın kılınmasından ileri gelmektedir. Geciktirenler zaten çoğunlukla ikindinin sünnetini de terkederler ki aslında ikindi namazı sünnetsiz olmaz.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (168)

**Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî
-kuddise sirruh- (16)**

"ANKÂ-İ MUĞRİB FÎ MA'RİFETİ HATMÜ'L-EVLİYÂ ve ŞEMSÜ'L-MAĞRİB" KİTABI

İlâhî isimlere bir bak!...

"Alîm" in zikri hakkında kendisinde bir pay bulunmayan kimse, O'na karşı lâfzı "Kelîm" olan ismi de icrâ edemez.

Alîm'e der ki:

"O kimse ki, üzerine salât eyledin ve Kelâm'ında sen ona işaret eyledin, bizi huzuruna toplayıp kavuşturdun. Mânâ kapısını onunla kırâat ettirdin, sonra da kimilerimize işâretle tahsîs eyledin; "er-Rahîm" ve "el-Hamîd" ismine kayıtladın."

[27^a] Onlara ise der ki:

"Ne kadar acâyip! İşte bu, o kimsedir ki, bana ondan sordunuz, ben de size onun hakikatini açıkladım ve O'nun marifetine varan yolu size izâh ettim. [34] O sizin huzurlarınızda, size benzer halde mevcuttur, size nefh edilen eserler onda zuhûr etmiştir. İşte bu hazîrede, onun hakkında vâir olan ve hâsıl olanın, ona sarf edilenin dışında hiçbir şey yoktur. İsimlerinizde size ortaktır, size haber verilen hakikatler hakkında bilgi sâhibidir. Sizin hazîrenizden sâdir olan, zikrolunanın mevcûdiyeti bundan ileri gelir."

Bazı İlâhî İsimler buna işaret eder:

Mevcûd ve Nûr, O'ndandır, sekîne de vardır.

Sizin hakikatlerinizin "Zâhir" ismiyle onda zuhuru nasıl ve nerede gerçekleşir?

Onu ve ashâbını sizden öne geçiren "Mennân" ismi ona ulaşır.

"Alîm" isminin de sen, ona olmayan bir işten bizi haberdar ettiğini söyleyebilirsin. Bu isim, onun bizden daha azametli ve büyük, daha faziletli ve üstün olduğuna işaret etmiş olur.

Bu iş ne zaman olur ve bu sır ne zaman ilân edilir?

"Habîr" size sormasıdır, "Sabîr"le ise size hidâyet eder, denilebilir.

Zaman konusu da bize göre, bizimle şu kâinattaki varlıkların arasında mevcut olan anlardır.

Bizim hakkımızda zamandan gâye; kadîm hazîrenin dilemesini mülâhaza etmektir. Bizzat kendi cinsinde münezzehe olan cins hakkındaki bu ihâta edici, kuşatıcı ismi yüce tutmaları gerekir. Mürîde, zikrettiğimiz Alîm ismi çerçevesinde, bizim kâinat üzerindeki âsârımızın zuhuruna dâir, kendisine: "Hikmetler, atanma ve dönüşme hakkında bizim için vâir olan varlıklar hakkında kayıtlanmış olan âlem ne zaman var olmuştur?" denilerek işaret verilir. Mürîd de: "Vâir olan ve iyâlde mevcûd olan O'nunla olur!" cevabını verir.

[27^b] Yine der ki: "Alîm" ismi, insanın tesmiyye edilmesi, "Rahmân" ismi seçilmesi, "Muhsin" ismi onun sıkıştırılması ve ashâbının İlâhî ihšana boyanmasıdır. "Rahmân" ismi hazırlananın boşaltılmasıdır, "Muhsin" hayâ ve temizliktir., "Güzel dost, güzel arkadaş! "Vehhâb" ismi de böyle midir?" der. O da: "Vehhâb ismi de..." der. Der ki: "Bana hesaplı olan dahi hesapsız olarak verildi." O ise şöyle der: "Ona hazırlanmayan "Habîb" ismi size kayıtlanmış ve ona verilmeyen "Şehîd" ismi sizin için hesaplanmıştır. Ben, Alîm isminin dışında zabt ve kabahatlilik sâhibiyim. Vaktinde onun için hâsıl olmayıp da ona verileni de iyi bilirim. "Mezîd" ismi onların, bahâ vaktinde bilmediği ve geçemediği şeyi ondan alışıdır. Bir şeyi murâd eden ancak, yerine gelmemiş olan zıddı murâd eder. Sizin için olan şey, benim için de zevâl bulmaz, size ulaşan şey, benden de ayrı olmaz. [25] Ben sizin için elzem olan, cârî olan bir nimet

ve himmetim. İlâhî isimlerin hepsini, bu Rabbâni hadd üzere, insanî kulların mülklerine koydum. Zâtî İlâhî hazirelerde ben, O'nun hakikatleriyle tefâhür ettim. Sülûk yollarının ve tarikatlarının hükmünü ben beyan ettim. Vücutlarınızı, ayınada (özünde) onları izhar eden bu varlığa rağbet konusunda acele ettirin! Varlığın tahsisi kendisine vakfedilen "Mürîd" ismine doğru atılın!"

Onlar ise buna karşılık: "Biz sana tek bir ferdleşmiş kimsenin nazar ettiği bu varlıkla ilgili olarak, senin nefsinle alâkalı olan şeyi değil; kendisiyle selâmet bulup biraraya toplandığımız bu hazîreyi ve diyârı sorduk. Ya sen varlığın dışında bunu sormaya güç yetirebilir misin? Sen [28^a] O'nun hükmünün dışında bunu sormaya hükmedebilir misin? Ya O'nun rahmeti dışında sen Rahmân'ı sorabilir misin? Ayakta duran ve oturan biri için bunların hepsinin bir oluşu düşünülemez bir şey değildir!"

O'na, Mürîd'in alâkalı olduklarına ve îcâd edilenlere güç yetirişiyile ilgili olarak bir şey denildi, dedi ki: "Hakîm, Rahmân'ın ikâme ettiği hükümler üzere varlıklara güç yetirebilir."

O'na rahimlerin râyhasından söz açıldı: "Bana göre o, kendisine sabr edilmesi mümkün olmayan bir zindandır!" dedi.

Yine ona, bunların hepsini hükmü ve kahrı altında tutmaya kâdir olandan soruldu, dedi ki: "Kâhir bana bunu yapmaz, sen benim hizmetçimsin, ben de senin sâhibin ve toplayıcın oldum." Yine dedi ki: "Alîm'dir, hükmü altında tutmasına gelince; bütün İlâhî isimlerin işi üzerinde durmayı ve yeryüzü ve gökyüzü âlemini ve ikisinin arasında bulunup, istivâyâ kadar ulaşan şeylerin varlıklarını birarada tutmayı ben kadîmden bilirim. Biz, orada durulacak olan kapıyı sana açarsak, nazar edilecek dehşet verici işi de göreceğinden, kimisi kimisine ilticâ eder. Sen İlâhî bir haber iste, lâkin hakkında susulması gereken şeye göre, bizim zikrettiğimizi ve terkettiğimizi tenbih hususunda olsun. Bunların hepsini düşün ve bul..."

Allah doğruyu söyleyen ve yola hidâyet edendir!.."

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (101)

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- (14)

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Hâtmü'l-Evliyâ'nın Aldığı Kaynak:

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"O öyle bir kaynaktan alır ki, Peygamber Aleyhisselâm'a vahiy getiren melek de aynı kaynaktan alır." buyurdular.

Nev'î Yahyâ Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri "**Keşfü'l-Hicâb min Vechi'l-Kitâb**" adlı eserinde, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın ilmîni elde ettiği kaynağın, bâtın olan "**İlmullâh**"ın ve Cebrâil Aleyhisselâm'ın vahiy getirdiği kaynağın ta kendisi olduğuna işâret etmiştir:

"Hâtem-i velâyet Şerî'at ahkâmını öyle bir kaynaktan alır ki, Resul -sallallahu aleyhi ve sellem-e vahyin gelmesine vâsita olan melek de (onu) aynı kaynaktan alır. Ve o kaynak, bâtındaki İlmullâh'tır.

Şimdi eğer ki sen, velîlerden olmaları bakımından Enbiyâ Aleyhimüsselâm'ın ve mutlak velîlerin her ikisinin de, Hakk'ı ancak Hâtemü'r-rusûl'ün mazharı olan Hâtem-i evliyâ'dan gördüklerine dâir benim işâret ettiğim şeyi anlayabildiyse; mânâyı şöyle açıklamak gerekir ki, eğer Hâtemü'l-evliyâ'nın aynıyla Hâtemü'r-rusûl olduğunu, önceki nasıl ki Şerî'at ahkâmını beyân etmişse, sonrakinin dahî kabuktaki esrârı beyân etmek için zuhûr ettiğini de kavramış olursun. Böyle olunca da senin için, onun Hâtemü'r-rusûl'e tâbiliğın kemâliyle feyiz bulduğunu ve velâyetin hakîkatıyla kemâlin de hakîkatini bulduğunu gösteren faydalı bir ilim hâsıl olmuş demektir." ("Keşfü'l-Hicâb min Vechi'l-Kitâb", Hacı Mahmud Efendi, nr.: 2291, vr. 41^b)

Muhammed ed-Dimeşkî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin bu beyanları ve onu tasdik eden bu Hadis-i şerîf, Şeyhü'l-Ekber -kuddise sirruh- Hazretleri'nin:

"O öyle bir kaynaktan alır ki, Peygamber Aleyhisselâm'a vahiy getiren melek de aynı kaynaktan alır." sözüyle, "**kaynak**" olarak neyi kastettiğini ortaya çıkardığı gibi; bâzı Evliyâ-i kirâm'ın dile getirdikleri:

"Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm getirdiği kânûnları ve ahkâm-ı Şer'iyye'yi kendi bâtınları olan Hâtem-i velâyet'ten alırlardı." sözünün de ne mânâyâ geldiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri ise "**Fusûsu'l-Hikem**" isimli eserinde şöyle buyurmuşlardır:

"Bu ilim, ilm-i billâh'ın âlâsıdır. Bu ilim, ancak peygamberlerin ve velîlerin sonuncusuna verilmiştir." (Fusûsu'l-Hikem ve't-Ta'lîkat aleyhi, s. 62)

İlm-i billâh'ın âlâ'sı olduğunu söylemesi, onun ilminin Allah tarafından geldiğini gösterdiği gibi; "**O Cebrâil Aleyhisselâm'ın aldığı yerden alır.**" buyurması ise, doğrudan doğruya Allah tarafından gönderildiğine, O'nun hükmünde ve idaresinde hareket ettiğine delildir.

Cebrâil Aleyhisselâm'ın aldığı yerden alması demek; yani o bir peygamber değil, Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra peygamber gelmeyecek, fakat peygamberlik vazifesi ile gönderilecek. Hâtem olduğu için hayatta bu bir kişiye nasip olmuş, bir daha bir kişiye nasip olmayacak. Çünkü Ulü'l-azm peygamberlerin vazifesini yapmak için gönderilecek.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Bu zât, geçmiş ümmetlerdeki ulü'l-azm peygamberlerin işini görür." (234. Mektup)

Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri bu husustaki tasdikini "**Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserinde:

"O, zâhirde tâbi olduğu hükmü, bâtında Allah'tan alır." sözü ile ifade etmiştir. (s: 45)

Doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ tarafından gönderilmiş ve desteklenmiş olduğundan ötürü Allah-u Teâlâ bu karanlığı bu nur ile dağıtmıştır. Buradan da anlaşılıyor ki; Hakk'tan alıyor, halktan almıyor.

Rükneddîn eş-Şirâzî -kuddise sırruh- Hazretleri; Allah-u Teâlâ'nın Zatî tecellisine mazhar olan Hatemü'l-evliyâ'nın intikal yoluyla Hatemü'r-rusûl'ün **"aynı"** olduğuna işaret ederek, Hatemü'r-rusûl Aleyhisselâm'a vahiy nazil olmadan çok önce risaletin ve kelâmın gösterildiğini, vahiy bitmeden Kur'an'ı okumada acele etmemesi emrinin de bu nedenle verildiğini ifşa etmiş, onun kâmil varisi olan Hâtemü'l-evliyâ'nın da aynı şekilde tâbi olduğu ilâhî hükmü kendi bâtınında görüp **"İlmullah"**la çözebildiğini ve Kur'an-ı kerim'in manasıyla ziyentlendirildiğini haber vermiştir.

"Eğer ki sen, peygamberlerin -aleyhimüsselâm- velâyetle ilgili olarak gördüklerini Hâtem-i evliyâ mişkâtından gördüklerine dâir sana verdiğim işaretleri anlayabiliysen, senin için faydalı bir ilim hâsil olmuş demektir.

Sana verdiğim bu işaretlerden biri, Hâtem-i evliyâ'nın letâfet yönünden müşâhadede bulunan şahıslardan, daha doğrusu şahısların ruhlarından müşâhadede bulunanların en kâmilleri(nin yolu) olan Zâtî yol üzere; intikâl yoluyla, 'ayn'ıyla (özüyle) zâhir mişkâtı olan resullerin Hâtem'i oluşudur.

Onun zâhir mişkâtı Allah ile ve ilâhî hakikatlerle ahlâklandıktan sonra; hem ilâhî ahkâma bağlı olmasının, hem de tâbî olduğu şeyleri görerek onunla ziyentlenişle, mânâ bakımından yüksek olmasının ardından, o onların hem en sonuncusu, hem de en ilki olur. O Kur'ân'ın nice ibârelerinin manasıyla ziyentlenir!

Nitekim Allah-u Teâlâ'dan onun bu yönü hakkında şöyle bir haber gelmiştir:

'Resul'üm! Sana onun (Kur'ân'ın) vahyi bitmeden önce Kur'ân'ı okumakta acele etme!' (Tâ-hâ: 114)

Resul Aleyhisselâm'a (vahiy) başlangıçta risâlet ve kelâmı gördükten sonra nâzil olduğu için hâl böyle olmuştur. İşte velîler de ona, velâyet'in göstermesiyle; 'İlmullah' ile, yâni 'Allah'ın ilmi' ile muttâlî olur. Onun kaynağı da, menbâ da artık O'nun göstermesi olur." ("Nusûsu'l-Husûs fî Tercemeti'l-Fusûs"; Pertev Paşa, nr.: 295, vr. 74^a)

Bu zevât-ı kiram hazerâti bu ilmin Hazret-i Allah'ın ilmi olduğunu, kaynağının da yine Hazret-i Allah olduğunu haber vermişler, bu yüzden **"İlmullah"** demişlerdir. Bu ilim Allah-u Teâlâ'dan gelir, O'nun ilmi, O'nun hilmi, O'nun desteğidir.

Sadreddîn-i Konevî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Kitâbü'l-Fukûk"** isimli eserinde Hâtemü'l-evliyâ ile Hâtemü'l-enbiyâ arasındaki Şer'î bağlılığın mâhiyetini beyan etmek üzere şöyle buyurmuşlardır:

"Hâtemü'l-evliyâ, Hâtemü'r-rusûl'ün şeriatına tâbi olduğu için şeriatı zâhirde ondan alır. Bâtında ise vahiy meleğinin Hâtemü'r-rusûl'e onu aksettirdiği yerde, aynı kaynaktan alarak, şeriat hususunda Hâtemü'r-rusûl ile denkleşir." ("Kitâbü'l-Fukûk fî Müstenedâti Hikemü'l-Fusûs"; sh. 31)

Bâlî-i Sofyavî -kuddise sırruh- Hazretleri de bu hususta şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-evliyâ (ilmini) öyle bir kaynaktan alır ki, Hakk'ın vahyini alma hususunda Resul'e vasıta olan melek de onu aynı kaynaktan alır. Bu kaynak ise Hakk'tan başkası değildir. Dolayısıyla her iki ilmin kaynağı da bir olunca, bâtın ilmi de şeriat vechinin has bir cihetinden başka bir şey olmaz. Şu kadar var ki, bu ancak velâyet'in tahsilinden sonra hâsil olan 'ilâhî keşif'le bilinebilir." ("Şerh-i Fusûsu'l-Hikem li'l-Bâlî es-Sofyevî"; s. 57)

Ne lütfederse, ne ihsan ederse ve ne murad ederse orada veriyor. O oradan alıyor. Çekecek ki söyleyecek, söylediğini sana bildirecek. Amma sana söylerken de kimse duymayacak, kimse bilmeyecek. Bu ise harfsiz hurufatsız olur. Onun için yanyana olacak ki, O buyuracak, sen anlayacaksın.

Bu makam o makamdır, mukarreb meleğın dahi sokulamayacağı makamdır. O anda arada hiçbir vasıta yoktur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Benim Allah ile öyle vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir, ne nebi ne de resul sokulabilir." (Keşfü'l-Hafâ)

Bunların hiçbir tanesi bana âit değil. Bana âit olmadığı için zerresini bile kendime mâletmem. Lâyık olmadığımı, hiç olduğumu, hükümsüz olduğumu biliyorum. Bunun Zât-ı akdes'inin lütfu olduğunu görüyorum. Zerresini mâletmekten Allah'ıma sığınırım.

Allah'ım! Sana sonsuz şükürler olsun; senindir, sendendir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

"Vahdet-i Vücut"

Hem O'dur, Hem O'ndandır

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Hem O'dur, Hem O'ndandır:

Yeryüzünde Allah-u Teâlâ'nın çeşmeleri vardır. Her nasiplinin nasibi, ezeli takdir ve taksimât nispetinde o çeşmenin yanında durur. Çeşme O'nun... Çeşme dahi o deryâdan bir şey alamaz. Bin sene dursa, su gelmedikçe akıtamaz.

Allah-u Teâlâ'nın hoparlörleri de vardır, tecelli eder söyletir. Yerinde binlerce sene dursa bir hoparlör kendiliğinden konuşabilir mi? Ancak Allah-u Teâlâ'nın tecelli edip konuştuğu kimseler hoparlörlük vazifesini görür. Ne akıtmış, ne söyletmiş ise...

Böyle olmasına rağmen bir kimse Allah-u Teâlâ'nın bu tecelliyatını kendine mâlederse, "*Ben çeşmeyim*" veya "*Ben hoparlörüm*" derse; veyahut ki hiç tecelli etmediği halde tecelli etmiş gibi, kendisinde varmış gibi göstermeye çalışırsa, bu sırları benimserse, o dalâlettedir. Hem kendisini hem etrafını zehirlemiş olur.

Bu gibi esrâr-ı ilâhiye ne zaman tecelli eder?

Bir insan pislik yuvarlayan Cuballâ adlı pislik böceğinin pislîği yuvarladığı gibi, kendisine ait tüm varlığının pislik şeklinde yuvarlandığını gözü ile görmedikçe hiçbir zaman bu hâl husule gelmez. Ve o kimse Vahdet-i vücud'dan bahsetmeye de sahib-i selâhiyet değildir.

Bunun da sırrı şudur: Asliyetinin bir damla pislik olduğunu insan kendisi göremez. Onu göstermek için başka göz lâzım. O göz de Hazret-i Allah'ın lütuf nurudur. O nur ışığı ile ona kendi asliyetini gösterir. O zaman o göz onun değildir. Fakat bu sırlara gözü ile görebilecek kadar vâkıf olanlar dünya yüzünde nâdir kimselerdir.

Şeyh-ül Ekber Muhyiddin İbn-ül Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Her şey O'dur."** İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri ise: **"Her şey O'ndandır."** buyurmuşlar.

Tecelliyâtları ayrı ayrı olduğu için, bu iki zât-ı muhteremin ayrı beyanlarda bulunmaları ile İslâm'da büyük bir çelişme husule gelmiştir. Ve bu çelişme günümüze kadar devam etmiştir.

Her iki söz de doğru. Fakir her ikisinin beyanlarını bir cümlede birleştiriyoruz ve diyoruz ki:

"Her şeyi Hazret-i Allah var etti, her şey O'nun varlığı ile kâimdir."

Böylece bu ihtilâfı ortadan kaldırıyoruz, elhamdülillah.

Birincisi İmam-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin beyanı, ikincisi Muhyiddin İbn-ül Arabî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin beyanı... Binaenaleyh hem O'dur, hem O'ndandır.

Her zerrede O'nun varlığı mevcuttur. Her şey ceset, O ise ruhtur. Ruhsuz cesedin ne hükmü olabilir?

Âyet-i kerime'de:

"Allah göklerin ve yerin nurudur." buyuruluyor. (Nur: 35)

Olanlar O'nun nurundan oldu.

O'nsuz hiçbir zerre yok. Fakat O görülmüyor da perde olan ceset görülüyor. Halbuki aslında her şey ölüdür.

Meselâ Âdem Aleyhisselâm'a ruh verilmeden evvel çamur halinde idi. Ruh O'nun emri, O'nun varlığıdır. Verdiği zaman dirildi ve hareket etmeye başladı.

Âyet-i kerime'de:

"Ona kendi ruhumdan üfledim." buyuruluyor. (Sad: 72)

Yani sen Allah-u Teâlâ ile kaimsın. Her şey perdedir, aslı O; her şey maskedir, gerçek O.

İnsanoğlu ruh verildiği zaman her şeyi yapıyor. O'nun varlığı ile hareket ediyor. Allah-u Teâlâ ruhu çektiği zaman hiçbir şey kalmıyor. Demek ki var olan O imiş.

O'nu bilmek ise mânevî tahsillerle mümkün olur.

Zâhirde ilk, orta, yüksek tahsiller olduğu gibi, mânevî ilimler ve mânevî tahsiller de mevcuttur.

Bu mânevî tahsil üç merhaledir:

1- İlmel-yakin, "Bilmek"tir.

2- Aynel-yakin, "Bulmak"tır.

3- Hakkâl-yakin ise "Olmak"tır.

İlmel-yakin mertebesinde olanlar "Zâhid"ler, Aynel-yakin mertebesinde olanlar "Arif"ler, Hakkâl-yakin mertebesine ulaşanlar da "Vâkîf"lardır.

Bir ilim diğereine erişemediği için hakikat da anlaşılamiyor. Merhaleler arasında çok farklar vardır.

Bu mevzu "İlmel-yakîn"de ve "Aynel-yakîn"de olan kişinin işi değildir. Kör gözün işi de değildir. Ancak Allah-u Teâlâ'yı görüp kendisini görmeyenin işidir.

Göz üç türüdür:

1- Kör göz: Tabiat karanlığına düşmüştür, ondan başka hiçbir şey görmez.

2- Şaşî göz: Hem kendisine, hem de Yaratan'ına bakar. Yani biri iki görür.

3- Görür göz: Allah-u Teâlâ'nın nuru ile bakar. Her şeyin O'nunla kaim olduğunu görür ve bilir. Kendisini görmez.

Çözülmeyen ve bilinmeyen Vahdet-i vücud'un sırrı budur. Hakkal-yakin'e vasil olanların bilebileceği bir mevzudur. Bilinmeyerek münakaşa edilmiştir. Yapan O'dur, perdede başkası görülür.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Bedir'de Cebrâil Aleyhisselâm'ın tavsiyesi üzerine yerden bir avuç kum alarak müşriklerin üzerine attı. Bu atış onların hezimetine vesile oldu.

Âyet-i kerime'de ise:

"Resul'üm! Sen atmadın, Allah attı." buyuruluyor. (Enfâl: 17)

Görünüşte Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- attı, fakat Allah-u Teâlâ: **"Ben attım!"** buyuruyor.

Ancak bu hâle gelen Vahdet-i vücud'dan bahsedebilir. Bu hâle gelen ise hiç bahsetmez, hiç konuşmaz. Bir de bu var. Bilen bu sırrı açmadı, bilmeyen konuştuğu konuştu. Ve bu bir zehirdir, bilmeyerek bu mevzudan konuşursa, kişi kendisini ve etrafını zehirlemiş olur.

İnsan bildiği mevzuda konuşmalı, bilmediği mevzuda konuşmamalı, aksi halde cehaletini ortaya koymuş olur.

Bu mevzuda kimler konuşuyor?

1. Âlem-i billah olan Allah-u Teâlâ'yı bilir, ancak onlar Hakk'tan konuşur. Onların halk ile işleri olmaz, halka muhtaç değildirler. Bu gibi kimseler hiçbir zaman; madde, makam, menfaat üzerinde durmazlar. Çünkü onlar gerçekten Hakk'ta fani olmuşlardır. Allah-u Teâlâ'nın nasıl tecelli edeceğine, ne hükmedeceğine bakarlar. Onların ilimleri vehbi'dir, Hakk'tan gelir.

2. Âlimin ilmi kesbî'dir, sıtırdan nasip alır. Hakk'a ulaşamadığı için halktan rağbet bekler ve daima nefsini düşünür. Her ne kadar hizmet etse de, nefisle olduğu için gayeler, maksatlar, menfaatler üzerinde durur.

3. Yazar'a gelince, o ise cebini düşünür. Bakarsın harikulade yazılar yazmıştır, fakat daha yazmadan evvel, cebine ne gireceğinin hesabını yapar. Şayet en mühim bir mevzu dahi olsa, eğer onun cebine dokunacaksa onu ilân etmez.

Vahdet-i Vücud'a Mazhar Olanlar:

Vahdet-i vücud nedir? Buna mazhar olan kimlerdir?

Vahdet-i vücud, Hazret-i Allah'tan başka hiçbir mevcut olmadığını görene ve bilene mahsustur. Başkası bilemez, göremez, konuşur. Konuşsa da yalan ve yanlış konuşur.

Vahdet-i vücud'dan bahseden kimsenin "**İsm-i Âzam**"ı bilmesi lâzımdır.

İsm-i Âzam'ı mı merak edersin? "*Allah*" dediğin zaman ve O'ndan başka hiçbir mevcut olmadığını gördüğün zaman, onu söylemiş olursun.

"Lâ ilâhe illallah" da İsm-i Âzam'dır ve fakat O'ndan başka bir mevcut olmadığını gördüğün zaman... Demek ki görülmüştür. İşte o zaman gerçek mânâda Kelime-i Tevhid'i söylemiş olursun. İman-ı kâmil de budur. O'ndan başka bir şey görmediğin zaman iman kemâle erer.

Bu esrar-ı ilâhi'yi ancak marifetullah ehlinde dilediği kimseye bildirmiş, her veli kuluna dahi beyan etmemiştir. Yüz senede bir gönderdiği kullarından bazısına açmıştır. Bunun içindir ki bu, pek az kişinin bilebileceği işidir.

Bildirdiklerinin dahi tecelliyatları ayrı ayrı olduğu için kişi kendi bilgisini ortaya koymuştur.

Bunlar pek az gelmiştir, fakat bunların dahi tecelliyatları ayrı ayrıdır.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

Zekâta Âit Bazı Meseleler

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

E) Zekât Kimlere Verilmez?:

Ana-baba, dede ve ninelere, oğul, kız ve torunlara, karı veya kocadan herbiri diğerine, zekât vermekle mükellef bulunanlara, gayr-i müslim fakirlere zekât verilmez.

Zekât verilmesi câiz olmayan kimselere bile bile zekât vermek, verilmemiş hükmündedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Malının zekâtını zekât düşmeyen kimseye veren, zekât vermemiş gibi olur." (Tirmizî)

Fâsık olanlara zekât verilemeyeceği gibi, dinde bölücülük yapanlarada zekât verilmez.

Çünkü bir başka Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Fâsığa ikram eden kimse İslâmiyet'in yıkılmasına yardım etmiş olur." (Münâvi)

Zekât fakirin hakkıdır. Bunlar ise fakirin boğazındaki lokmayı alıyorlar, süse lükse harcıyorlar.

F) Zekâtın Ödenmesi:

Bir müslüman sahip olduğu zekât malının miktarını bir yere yazmalı, zekâtın mutlaka hesabını yapmalıdır. Hesabı yapıldıktan sonra da belki boşluk kalmıştır diye fazla vermelidir. Saçıp savurmak da doğru değildir. Birden verirse, yarın veremeyecek hâle gelinebilir.

Zekât verecek olan bir kimse, sene dolmadan evvel zekâtını verebileceği gibi, gelecek bir kaç senenin zekâtını da önceden verebilir.

Senenin dolmasını beklemeden, zekât niyetiyle mübrem ihtiyaçlılara ödemede bulunmak daha iyidir. Verdikçe kaydedilir, sonunda hesabı yapılır. Fazla çıkarsa gelecek senenin zekâtına sayılır, az ise tamamlanır.

Diyeceksiniz ki Ramazan-ı şerif'te vermek daha çok sevaplıdır. Ramazan-ı şerif'te herkes veriyor. Sen yapacağını Allah için yap, rızâyı gözetle, ötesini bırak. İhtiyaç zamanında ver, yeter ki ver...

G) Zekâta Âit Bazı Meseleler:

Zekât, fakir borçludaki alacağa sayılmaz.

Başka birinden alacağı olan kimse, alacağını aldığı vakit, geçen seneler için zekâtını verir.

Akrabaların fakir çocuklarına verilen bayram bahşışleri bile, niyet ile zekât yerine geçer. Yalnız çocuklar kâr ve zararı ayırt edebilecek yaşta olmalıdırlar.

Bir kimse, hanımının başka kocadan olan fakir çocuklarına zekât verebilir.

Zekât hesap edilirken kadının malı erkeğin malına ilâve edilmez.

Zekât fakirlere helâldir. Zenginin zekât alması ise haramdır.

Fâiz alandan da fâiz verenden de zekât alınmaz.

Borcun kul borcu olması gerekir. Yoksa kefâret, adak ve Hacc'ın farz oluşu gibi borçlar zenginin zekât vermesine mani değildir.

Vergi borçları, borç hükmündedir. Nisabdan düşülür.

Senetlerin veya çeklerin hepsi alacak veya borç hükmündedir.

H) Zekâta Âit Bazı Edepler:

- Zekâtı gönül hoşluğu içinde ayırıp vermelidir.
- Kazancın en helâlinde ve en hayırlısından vermelidir.
- Zekâtı gizli olarak çıkarıp vermek daha faziletlidir. Çünkü bu durum gösterişten uzaktır.
- Zekâtı vermekte acele etmelidir. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın emirleri, acele yerine getirilmesi gereken işlerdendir.
- Fakirliğini gizli tutanları, hastalıklı ve âilesi kalabalık olanları, zâhid ve takvâ sahibi kimseleri bilhassa arayıp bulmak gerekmektedir.

Birçok Aşevleri'nde fakirlere aş dağıtılmaktadır:

Aş Kimlere Verilir?

- Zâhid ve takvâ sahibi olanları,
- Fakirliğini gizli tutanları,
- Hastalıklı ve âilesi kalabalık olanları bilhassa arayıp bulmak lâzımdır.

Aş Kimlere Verilmez?

- Fâiz alana ve verene,
- Süslü lüksü hayat sürene,
- Keyf için evine televizyon alana aş verilmez.
- Fâsiklara da verilmez, zira verilirse fiskının artmasına vesile olur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz." (Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyallahu Anh- (14)

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

İnsanların En Kahramanı:

Bir gün Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz oldukça kalabalık bir cemaate şunu sordu:

"Bana insanların en kahramanının kim olduğunu haber verir misiniz?"

Onlar da hep bir ağızdan:

"Sensin!" dediler ve aralarındaki konuşma şöyle devam etti:

– Ben bugüne kadar kiminle vuruşmak üzere karşılaştımsa, mutlaka intikam almak istedim. O bakımdan siz bana en kahraman kişinin kim olduğunu haber verin.

– Bilmiyoruz. Yâ Ali! En kahramanın kim olduğunu lütfen sen söyle.

– Ebu Bekir -radiyallahu anh-'dir. Çünkü Kureyş müşrikleri Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafını çevirip kimi itip kakıyor, kimi eteğini çekip:

"İlâhlarımızı tek ilâh yapan sen misin?" diyor ve bir sürü zorluk öne sürüyorlardı.

Allah'a yemin ki, o en sıkıntılı günlerde Ebu Bekir -radiyallahu anh-'den başka bizden hiçbirimiz müdahale edemiyorduk. O tek başına koştu, kimini vurup itti, kimini bir tarafa çekti, kiminin önüne geçip engel oldu ve sesini şöyle yükseltti:

"Yazıklar olsun size! Rabb'im Allah'tır diyen bir adamı mı öldürüyorsunuz?"

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- bu hadiseyi anlatırken hırkasının bir ucunu kaldırıp yüzüne doğru götürdü ve sakalı ıslanincaya kadar ağladı ve arkasından şunu sordu:

"Şimdi Allah için söyleyin, Firavun hanedanından olan o kahraman mümin mi, yoksa Ebu Bekir -radiyallahu anh- mı daha hayırlıdır?"

Kimse cevap veremedi.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- "**Cevap versenize!**" dedi. Daha sonra kendi sorusunu şöyle cevaplandırdı:

"Allah'a yemin ederim ki Ebu Bekir -radiyallahu anh-'ın bir saati, imanını gizleyen o kahraman müminin -ki Allah onu kendi kitabında övüyor- bütün vakitlerinden daha hayırlıdır.

Zira Ebu Bekir -radiyallahu anh- imanını açıklayıp bütün malını ve gücünü Allah ve Peygamber'i yolunda harcamıştır." (Ebu Nuaym. Hilye)

Nur'un İntikali:

Bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz Muhammed Aleyhisselâm'ın emaneti ile Nûr-i Muhammedî ile gelmişlerdi. Tâ Âdem Aleyhisselâm'dan beri o nur her birinin alnında parlıyordu. Nihayet nurun sahibine kadar geldi, nur nura kavuştu.

Resulullah Aleyhisselâm'ın âhirete intikalinden sonra o nur yakınlık nesebi itibari ile Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-e geçti. Kıyamete kadar gelecek vârisler de o nuru taşıyorlar. Resulullah Aleyhisselâm'ın ruhanî hayatı Silsile-i Sâdât vasıtası ile gönülden gönüle aktarılarak günümüze kadar ulaştı. Mânevî nesep itibariyle en yakın olanlar, mânevî fütuhatlarla gönül kapılarını açtılar. Bu fütuhât el'an devam ediyor.

Kur'an-ı kerim her asra hitap ettiğine göre:

"Biliniz ki Resulullah aranızdadır." (Hucurât: 7)

Âyet-i kerime'sinden, o nurun kıyamete kadar bâki kalacağı anlaşılmiş oluyor.

.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz'den 142 Hadis-i şerif rivayet edilmiştir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

"Size doğruluğu tavsiye ederim, doğruluktan ayrılmayınız. Zira doğruluk ve iyilik bir aradadır ve her ikisi de cennettir."

Yalandan sakınınız. Zira yalan kötülükle beraberdir ve her ikisi de cehennemdedir.

Allah'tan af ve afiyet isteyiniz. Çünkü hiç kimseye imanda yakînden sonra af ve afiyetten daha hayırlı bir şey verilmemiştir.

Birbirinizi kıskanmayınız. Birbirinize düşmanlık etmeyiniz. Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz."
(Müsned)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**"Ey İman Edenler!
Sizden Öncekilere Farz Kılındığı Gibi, Oruç Size de Farz Kılındı.
Tâ ki Korunasınız."
(Bakara: 183)**

Emr-i İlâhi Olan; "Oruç"

Ramazân:

Âyet-i kerime'de:

"Ramazân ayı öyle bir aydır ki, onda Kur'an-ı kerim nâzil oldu." buyruluyor. (Bakara: 185)

Cenâb-ı Hakk'ın rahmet ve bereketini bol bol ihsan ettiği, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in **"Ümmetimin ayıdır."** buyurduğu çok feyizli çok mübarek bir aydır. Bu ayda nafîle olarak yapılan namaz, zikir, sadaka gibi her türlü ibâdetler, diğer aylarda edâ edilen farzlar gibidir. Ramazân'da edâ edilen bir farz ise sair zamanlardaki yetmiş farza muadildir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

"Ramazân-ı şerifin girmesiyle rahmet nüzulü için cennet kapıları açıldığı ve yasaklardan sakınma sebebiyle cehennem kapıları kapandığı gibi şeytanlar da zincir ile bağlı ve hapsolunurlar." (Buhâri)

Ramazânın evveli **rahmet**, ortası **mağfiret**, sonu **cehennemden azad** olmaktır. Bir kimse bu aya lâîk olduğu hürmet ve saygıyı göstererek ihyâ ederse onun bütün senesi iyi olarak geçer.

Ramazân-ı şerif Hazret-i Allah'ın bir misafiridir. Farz-ı muhal ki çok zengin sayılan, çok muteber bir kimse bize misafir olarak gelecek, bir çok da kıymetli hediyeler getirecek. Böyle bir misafiri nasıl karşılırsınız? Bir de bu misafir Hazret-i Allah'ın misafiri olursa, o zaman nasıl karşılamak ve geldiği zaman da nasıl ağırlamak gerekir?

Ramazân-ı şerif öyle bir misafir, tasavvura sığmayan bir lütuftur ki **Kadir gecesi** gibi kıymetli bir hediye ile gelmiştir. O Kadir gecesi ki Hazret-i Allah biricik Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- hürmetine ihsan ve ikrâm buyurmuştur. Kendisi de kıymetli, hediyesi de kıymetlidir. Nimet içinde nimet...

Her şeyden evvel Ramazân-ı şerifi ihyâ edebilmeyi Hazret-i Allah'tan dilemek **"Allah'ım, bu kıymetli ayda rızâna uygun hareketler yapabilmeyi ihsan et."** diye niyaz etmek lâzımdır. Bu ayı ahireti kazanmak için fırsat bilmelidir. Bizden hoşnut olursa, belki de ebedi kurtuluşumuza vesile olacak.

Diğer taraftan Ramazân-ı şerif gelince hayatımıza nizam ve intizam girer. Gece ibadetlerine kalkmayan bir insan dahi sahura kalktığı zaman hiç olmazsa iki rekât namaz kılar da yatar.

Teravîh Namazı:

- Erkek ve kadın her müslümanın teravîh namazı kılması sünnet-i müekkededir.
- Ramazân gecelerinde yatsının son sünnetinden sonra yirmi rekât olarak kılınır. Vitr namazı ise teravihten sonra kılınır.
- Teravîh namazını on selâm ile ikişer rekât kılmak sevaplıdır. Dörder rekât da kılınır. Dörtten fazla rekâta selâm vermek mekruhtur.
- Teravîh namazını evde cemaatle kılmak bir fazilet olmasına rağmen, mescitte cematle kılmak daha üstün bir fazilettir.
- Teravîh namazı orucun değil, Ramazân ayının sünnetidir. Bunun içindir ki oruç tutamayan hasta ve yolcu gibi özür sahiplerinin de bu namazı kılmaları sünnettir.

- Vakti geçirilmiş olan teravîh namazının kazası yapılmaz.
- Yatsının farzı kılındıktan sonra camiye gelen bir kişi, önce yatsının farzını kılar, sonra teravîh kılmak için imama uyar. Daha sonra kılamadığı rekâtları kendi başına kılar.

Oruç:

Ramazan-ı şerif'te tutulan oruç çok kıymetlidir.

Hadis-i şerif'te:

"Kim ki faziletine inanarak ve mükâfatını Cenâb-ı Hakk'tan umarak Ramazan'da oruç tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır." buyuruluyor. (Tirmizî)

İslâm'ın binasını teşkil eden temel esaslarından ve en büyük erkânından birisi de Ramazan orucudur.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerîme'sinde:

"Ey iman edenler! Sizden öncekilere farz kılındığı gibi, oruç size de farz kılındı. Tâ ki korunasınız." buyuruyor. (Bakara: 183)

Oruç, niyet ederek, tan yeri ağarmaya başladığı zamandan güneş batıncaya kadar, yemek içmek, mukarenet gibi şeylerden uzak durmak demektir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Fecirde beyaz iplik siyah iplikten ayırdedilinceye kadar yiyin için. Sonra da orucu gece oluncaya kadar tamamlayın." (Bakara: 187)

Bundan maksat, gündüzün beyazlığının gecenin siyahlığından ayırdedilmesidir.

Oruç gizli yapılan ve pek faziletli olan bir ibadettir. Orucun sevabı her türlü ölçülerin üstündedir.

Allah-u Teâlâ Hadis-i Kudsi'de şöyle buyurur:

"Âdemoğlu'nun işlediği her iş kendisindedir, fakat oruç benimdir, onun mükâfatını ben vereceğim." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 903)

Bir Hadis-i şerif'te ise şöyle buyuruluyor:

"Cennette reyyan denilen bir kapı vardır. Kıyamet gününde bu kapıdan cennete yalnız oruçlular girerler, başka hiç kimse giremez. "Oruçlular nerede?" denilir. Hepsi kalkarlar ve içeri girerler, sonra da kapı kapanır, artık kimse giremez." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 898)

Oruçlu bir kimse, mükâfat olarak Allah-u Teâlâ'nın rahmeti ile karşı karşıya gelmekle vâdolanmıştır.

Hadis-i şerif'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Oruçlu olan kimse bir mümini gybet veyahut ezâ ve cefâ etmedikçe iftar edinceye kadar ibâdettedir." (Câmiu's-sağir)

"Oruçlunun iki sevinci vardır: İftar ettiği zamanki sevinci, bir de Rabb'ine kavuştuğu zamanki sevinci." (Müslim)

"Oruçta riyâ tasavvur olunmaz." (Münâvî)

Âyet-i kerime ve Hadis-i şerîflerde orucun fazilet ve ehemmiyetinin beyan edilmesi, mazeretleri sebebiyle tutamayanların kaza etmesi lüzumu, kasten bozanların misliyle cezalandırılması, ihtiyarlık ve hastalığından dolayı tutamayanların ise fidye vermeleri orucun ibadetler arasındaki değerini göstermektedir.

Oruç, diğer ibadetlerin kabulüne de sebep olur. Oruç bedenın zikri olur, ucbu ve kibri kırar, huşûyu artırır, kalbi ve akli nurlandırır.

Hadis-i şerîflere göre her şeyin bir kapısı vardır, ibadetlerin kapısı da oruçtur. Her şeyin bir zekâtı vardır, bedenın zekâtı da oruçtur.

Oruçta sıhhat vardır. Oruç bir kalkandır. Oruç sabrın yarısıdır. Oruçta riyâ tasavvur olunamaz.

Oruçlunun ağız kokusu Allah indinde misk kokusundan daha sevimlidir.

Oruçlunun uykusu ibadet, susması tesbih sayılır. Ameli kat kat, duâsı makbul olur.

Faziletine inanarak ve mükâfatını Cenâb-ı Hakk'tan umarak Ramazan'da oruç tutan kimsenin geçmiş günahları bağışlanır. Orucun sevabı mizanı doldurur.

Orucun Şartları:

- Vücubunun Şartları: Müslüman olmak, akıllı olmak, bülûğ çağına ermek.
- Edasının Şartları: Sağlıklı olmak, mukim olmak.
- Sıhhatinin Şartları: Hayız ve nifastan temizlik, niyet.
- Hiçbir özürü yok iken Ramazan orucunu tutmamak veya tutulan orucu bozmak haramdır.

Oruçta Niyet:

- Oruçta niyet şarttır. Asıl niyet, insanın kalben oruç tutacağını bilmesidir. Gece sahura kalkmak da niyet sayılır. Dil ile de söylemek sünnettir.
- Ramazan orucu, zamanı belirlenmiş adak orucu ve nafil oruçların niyet zamanı, güneşin batışından başlayarak oruç günü istivâ vaktine yani güneşin tepe noktasına gelmesinden öncesine kadardır.

Ramazan orucunun kazası ile nafil oruçların kazası, kefaret oruçları ve mutlak adak oruçlarının niyetini tan yeri ağarınca kadar yani geceden yapmak gerekir. Ayrıca bu oruçları niyette belirtmek lâzımdır.

- Ramazanda her gün için ayrı ayrı niyet etmek gerekir.

Oruç Tutmamayı veya Tutulan Orucu Bozmayı Mubah Kılan Şerî Mazeretler:

Hastalık, yolculuk, hâmile ve emzikli kadınların oruçtan zarar görme korkusu, hayız ve nifas hâli, şiddetli açlık ve susuzluk, düşkünlük ve ihtiyarlık.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"(Oruç) sayılı günlerdir. Sizden kim o günlerde hasta olur veya seferde bulunursa, tutamadığı günler sayısınca başka günlerde tutar." (Bakara: 184)

• Oruç tutmamayı mubah kılan özürlerin gündüz ortadan kalkması hâlinde, Ramazan ayına hürmet için, günün kalan kısmında yenilip içilmemesi gerekir.

Orucu Bozup da Yalnız Gününe Gün Oruç Tutmayı (Kazayı) Gerektiren Şeyler:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kim de hasta olur veya yolculukta bulunursa, tutamadığı günler sayısınca diğer günlerde kaza etsin. Allah sizin için kolaylık ister, güçlük istemez. Bu kolaylığı dilemesi, sayıyı tamamlamanız ve size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı yüceltmeniz içindir. Umulur ki şükredersiniz!" (Bakara: 185)

- Ramazan orucuna niyet etmeyerek gündüz yemek-içmek.
- Ramazan orucundan başka bir orucu bozmak.
- Yenilip-içilmesi adet olmayan şeyleri bilerek yeyip-içmek. (çiğ pirinç, toprak, çakıl taşı, kâğıt, pamuk gibi)
- Makata fitil koymak, ilâç akıtmak.
- Buruna ilâç çekmek.
- Kulağa yağ, ilâç damlatmak.
- Bile bile genize duman çekmek. (Sigara gibi lezzet alınacak dumanlardan ise kefarete de gerekir.)
- Sahur vakti geçtiği halde, geçmedi sanarak yemek yemek, mukarenette bulunmak.
- İftar vakti gelmediği halde, geldi sanarak yemek yemek, mukarenette bulunmak.
- Bir defada çok miktarda tuz yemek.
- Dokunmakla veya elle oynamakla meni gelmesi.
- Boğaza kaçan kar tanesini istemeyerek yutmak. (İsteğiyle yutarsa kefarete gerekir)
- Şer'i bir şüphe üzerine orucu bozmak.
- Unutarak yedikten sonra, oruç bozuldu zannıyla bile bile yemek.
- Abdest alırken ağıza ve buruna alınan suyun hata ile boğaza kaçması.
- Zorla oruç bozmak.

- Mukim iken geceden niyet ettiği orucu, sefere çıkınca bozmak.
- Kadınlar tenasül uzuvlarının içine bir Şey damlatmak, parmakları ile yaŐlık salmak veya bez tıkmak.
- Büyük abdestten sonra temizlenirken makadın içine su kaçması.
- Makadın içine çubuk gibi, Őırına ucu gibi bir Şey sokmak. Bu Şey tamamen makadın içine girerse kaza gerekir, bir kısmı dışında kalırsa oruç bozulmaz.

Orucu Bozup Hem Kazayı Hem de Kefareti Gerektiren Şeyler:

- Mukarenette bulunmak. İki tarafı da gerektirir.
- Yenilip içilebilecek bir Şeyi bile bile yemek ve içmek.
- Ağzına giren yağmur, kar ve doluyu yutmak. Çünkü ağzı biraz yummakla bunlardan korunabilir.
- Sigara içmek, enfiye çekmek.
- Azıcık tuz yemek, çünkü azında lezzet vardır.
- Karının, kocanın veya sevdiği bir kimsenin tükürüğünü yutmak.
- Son derece istekle zevcesine dokunmakla veya pmekle inzal vaki olmadığı halde oruç bozuldu sanarak iftar etmek.

Orucu Bozmayan Şeyler:

- Oruçlu olduğunu unutarak yemek, içmek, mukarenette bulunmak.
- Bakmak ve düŐünmek suretiyle meni gelmesi.
- İhtilm olmak.
- Cnp olan kimsenin gusletmeyi sabah namazı vaktine kadar geciktirmesi. (Cnp olarak üzerine güneş doğarsa günah olur.)
- Boğaza toz veya sinek kaçması.
- DiŐleri arasında sahurdan kalan nohut tanesinden kkk bir Şeyi yutmak.
- Boğazına gelen balgamı yutmak.
- Kulağa su kaçması.
- Elde olmayarak boğaza duman gitmesi.
- Ağza alınan ilcın tadının boğaza kaçması.
- Mideden gelen kusuntuyu geri almak.

- Göze ilâç akıtmak.
- İdrar yoluna ilâç veya su akıtmak.
- Çok az bile olsa kendi iradesi olmadan kusmak. Kendi isteği ile parmağını boğazına sokup ağız dolusu kusarsa bozulur.
- Orucu bozmaya sadece niyetlenmek.
- Ağız çalkalandıktan sonra ağızda kalan yaşlığı tükürükle birlikte yutmak.
- Diş çektirmek bozmaz fakat çektirirken iğne vurulursa oruç bozulur.
- Kan aldirmek veya Hacamat yaptırmak.

Oruçluya Müstehap Olan Şeyler:

- Sahura kalkmak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sahur yemeğini tavsiye buyurmuşlar ve onda bereket olduğunu söylemişlerdir.

• Sahura kalkmak; teheccüd namazı kılmaya, zikrullahla, istiğfarla meşgul olmaya vesile olur. Sahuru geciktirmek de faziletlidir.

- Güneş batar batmaz namazdan önce acele olarak orucu bozmak.

İftarı açtıktan sonra namaz kılınabilir.

Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"İftarda acele, sahûru imsak vaktine doğru geciktiriniz." (Tirmizî)

- Orucu hurma ile, bulunmadığında su ile açmak.
- İftar esnasında me'sur duâlardan okumak.

"Allahümme leke sumtu ve alâ rızıkıke eftartü, ve aleyke tevekkeltü ve bike âmentü: Allah'ım! Senin için oruç tuttum, Senin rızıkınla iftar ettim, Sana tevekkül ettim, Sana iman ettim."

- Lüzumsuz fazla lâf konuşmaktan sakınmak.
- Akrabalara, fakirlere yardımı ve sadakayı her zamankinden çok yapmak,
- İbadetleri arttırmak, Kur'an-ı kerim okumak, zikrullahla, salât-ü selâmla meşgul olmak.
- İtikafa girmek.

"Oruçlu olan kimse hurma ile iftar etsin, bulamadığı halde su ile iftar eylesin ki su temizdir." (Tirmizî)

Oruçluya Mekruh Olan Şeyler:

- Mideye inmeyecek şekilde birşey tatmak.
- Özürsüz ve gereksiz yere birşey çiğnemek.
- Tükürüğü ağızda biriktirip yutmak.
- Nefsinden emin olamayan bir oruçlunun zevcesini öpmesi, okşaması.
- Nefsinden emin olsun olmasın, çıplak olarak sarılmaları, mekruhtur, buna fahiş mubaşeret denir. Dudaklarını emmesi de mekruhtur ki, buna da fahiş kuble denir.
- Oruçlunun kendisini oruç tutamayacak kadar güçsüz duruma düşürecek kadar ağır iş yapması.

Bu sayılanlar harama yakın mekruhtur.

Oruçluya Mekruh Olmayan Şeyler:

- Gül ve misk gibi birşey koklamak.
- Kendisini zayıf düşürmeyecekse kan aldirmek.
- Misvak kullanmak.
- Su ile ağızını çalkalamak.
- Göze sürme çekmek.
- Nefsinden emin olmak şartıyla oruçlunun zevcesini öpmesi, okşaması.

Müslümanlara Allah-u Teâlâ'nın bir ikramı olarak Ramazan gecelerinde mukarenette bulunmak helâl kılınmıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Oruç tuttuğunuz günlerin gecelerinde hanımlarınıza yaklaşmak size helâl kılındı. Onlar sizin örtünüz, siz de onların örtülerisiniz. Allah sizin nefislerinize hiyanet etmekte olduğunuzu bildi de tevbenizi kabul etti ve sizi bağışladı." (Bakara: 187)

Fidye:

- Düşkünlükleri sebebiyle ölünceye kadar oruç tutamayacak kadar yaşlanmış olan veya iyileşmesi umulmayan sürekli hasta olan kimseler, tutamadıkları her orucun bedeli olarak bir fidye verirler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Oruç tutmaya gücü yetmeyenler ise, bir yoksul doyumu fidye verir. Kim kendi isteğiyle nafile olarak hayır yaparsa, bu kendisi için daha hayırlıdır. Eğer bilerseniz, oruç tutmanız sizin için daha hayırlıdır." (Bakara: 184)

• Bir fidye bir fitir sadakası karşılığıdır. Yani bir fakiri iki öğün doyurmaktır. Bunun karşılığı para olarak da verilebilir.

• Fidye veremeyecek kadar fakir olan kimseler ise Allah-u Teâlâ'dan mağfiret dilerler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Kadir Gecesi

Temmuz 2014
Hakikat Aylık İslâm Dergisi

Berat gecesinde, Levh-i mahfuz'dan topluca dünyâ semâsına indirilen Kur'an-ı kerim, bu gece âyetler hâlinde yeryüzüne indirilmeye başlanmıştır.

Öyle bir muazzam ve mübarek gecedir ki, hakikatini anlamak beşer idrâkinin çok üstündedir.

Hazret-i Allah bu geceye çok değer vermiş ve Kadir sûre-i şerif'inde şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ki biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Resul'üm! Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Melekler ve Ruh (Cebrâil) o gecede Rabb'lerinin izniyle her bir iş için inerler. O gece, tan yeri ağarınca kadar bir selâmdir, esenliktir." (Kadir: 1-2-3-4-5)

Buradaki sayı, tahdit mânâsına değildir. Kur'an-ı kerim'deki bu gibi ifadeler çokluğa delâlet etmektedir. Bir gece, beşer hayatındaki binlerce yıldan hayırlıdır.

Bu gecenin bu kadar kıymetli olması ise, Sebeb-i mevcûdat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in, ümmeti hakkındaki merhametinden ileri gelmektedir.

Şöyle ki, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz geçmiş ümmetlerin ömürlerinin çok uzun olduğunu, o uzun ömür içinde çok ibâdet yaptıklarını, kendi ümmetinin ise az ömürlü olduğunu düşünür ve çok üzülürdü. Cenâb-ı Hakk, Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- mükedder olmasına râzı olmadı. Gönlüne ferahlık vermek için Cebrâil Aleyhisselâm'ı göndererek Kadir sûresini inzal buyurdu ve bu bir gecenin bin aydan daha hayırlı olduğunu müjdeledi.

Bu sûre-i celîlede Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri Cebrâil Aleyhisselâm ile birlikte bütün melâike-i kirâm'ın yeryüzüne inerek tanyeri ağarınca kadar kaldıklarını, o gecenin selâm ve selâmet gecesi olduğunu beyan buyuruyor. Melâike-i kiram, gökyüzü dar gelecek şekilde birbirini sıkıştırırlar. Onun için bu geceye "**Tazyik gecesi**" de denilmiştir. Müminleri ziyâret ederler, ibâdetlerini temâşâ ederler. Rastladıkları her mümine selâm verirler. Ümmet-i Muhammed için sabaha kadar mağfiret dilerler.

Diğer mübârek gecelerin günü belli olduğu halde Kadir gecesini Hazret-i Allah senenin bütün günlerinde gizlemiştir. Tâ ki; bu kadar kıymetli bir gecenin ulviyetinden mahrum olmamak için, müslümanlar her geceyi ganimet bilip ibâdetle ihyâ etmeye çalışsınlar...

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, **"Şu gecede arayalım mı?"** diye soranlara **"O gecede de arayın."** buyurmuş, bu suretle gecelerin ihyâ edilmesini teşvik etmiştir.

Bir Hadîs-i şeriflerinde:

"Mümin için kış gecelerinin uzunluğu, gündüzlerin kısalığı birer ganimettir. Gecelerinde namaz kılmak, gündüzlerinde oruçlu olmak kolay olur." buyuruyorlar.

Kadir gecesini senede arayan aldanmaz. Çünkü İlâhi tecelliyatın ne zaman olacağı belli değildir. Kadir gecesi gelir amma tecelliyatın ne zaman olacağı belli olmaz. Tecelliyat demek O'nun sana vermesi demek. Yeter ki sen yolunda bulun. O nasıl murad ederse odur. Diğer mübârek gecelerin günü belli olduğu halde Kadir gecesini Hazret-i Allah senenin bütün günlerinde gizlemiştir. Tâ ki; bu kadar kıymetli bir gecenin ulviyetinden mahrum olmamak için, müslümanlar her geceyi ganimet bilip ibâdetle ihyâ etmeye çalışsınlar...

Fakir der ki; zahirî ehli bu geceyi bir gecede arar. Tarikat ehli bir ayda, Hakikat ehli ise senede arar. Hakikat ehlinin işi zaten Hakk iledir. Lütf-u ilâhî ne zaman tecelli ederse Kadir gecesi o olmuş olur. Bunu bilmediği için senede arar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, **"Şu gecede arayalım mı?"** diye soranlara **"O gecede de arayın."** buyurmuş, bu suretle gecelerin ihyâ edilmesini teşvik etmiştir.

İbn-i Mes'ud -radiyallahu anh- Hazretleri:

"Kim bütün seneyi ihyâ ederse Kadir gecesi'ne de erer." buyurmuşlardır. (Müslim: 762)

Biz hayatta Kadir gecesini aradığımızı bilmeyiz. Çünkü arasak da, bulsak da; mutâdımızdan fazlasını yapmayız ki... Her zamanki mutâdımız ne ise onu yaparız.

Bir müslüman mutâd olarak her gece, bilhassa ramazan gecelerinde Tesbih namazı kılmaya gayret etmeli. Geceleri uyandığı zaman az veya çok teheccüd namazı kılmalı. Okuyabildiği kadar Kur'an-ı kerim okumalı. Az veya çok Salât-ü selâm getirmeli. Amma az, amma çok zikrullahla meşgul olmalı. Kişi bunları âdet hâline getirdiği zaman, şu veya bu gece diye bir gece aramasına lüzum kalmıyor. Allah için hareket ettiği için, tâkati nispetinde kulluğunu göstermeye çalışıyor.

Sen O'nun rızâ kapısında dur, rızâsı için çalış. O murad ederse umulmayan bir gecede sana lütfu ile tecelli eder, lütuf kapısını aralar, o geceye tesâdüf ettirir. Senin vazifen O'nun kapısını gözlemek.

Hülasâ; Hazret-i Allah ne zaman tecelli ederse Kadir gecesi odur.

Âyet-i kerîme'de:

"Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabb'ine kulluk et." buyuruluyor. (Hicr: 99)

Meselâ bir ahabbımız var. Bize bir haber gönderse ve "Ben filân filan günler arasında filân yerden geçeceğim, o mîntıkada size rastlarsam bir kaç milyon lira yardım edebileceğim." dese, acaba o tarif ettiği yerden beş dakika olsun ayrılır mıyız? Belki bu beş dakika zarfında geçiverir diye, elimizden gelse yatağımızı da oraya getiririz değil mi? Halbuki o nâil olacağımız şey, değersiz ve geçici bir dünyâlıktır. Hayat-ı ebediyeyi kazanmak, Mevlâ'mızın sonsuz lütuf rahmetine nâil olmak için kapısında beklememiz, O'na gönülden boyun büküp yalvarmamız, el açıp duâ etmemiz gerekmez mi?

Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz;

"Yâ Resulellah! Kadir gecesine rastlarsam nasıl duâ edeyim?" diye sorduğu zaman, Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah'ım! Şüphesiz ki sen çok affediciisin, affi seversin, beni affet." diye duâ etmesini tavsiye buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Bir Hadis-i şeriflerinde de buyuruyorlar ki:

"Kim ki fâziletine inanarak ve mükâfatını Cenâb-ı Hakk'tan umarak Kadir gecesini ihyâ ederse, geçmiş günahları bağışlanır." (Buhârî)

O Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ki, bizim için bu kadar yıpranmış ve kadir gecesi gibi bir geceyi bize temin edivermiş. Biz ise O'nun yolunda yürümez, Sünnet-i seniyye'sine ittibâ etmezsek, canımızı malımızı yolunda fedâ etmeye hazır olmazsak, ümmeti olduğumuzu iddiâ edebilir miyiz? Bunlar gönülle olur, icraatla olur, lâfla hiç olmaz...

Değerli insanlar Hazret-i Allah'ın değer verdiği şeylere değer verdikleri için değer bulmuşlardır. Değerli olana değer vermeyenler değerden mahrum olurlar.

Beyt:

"Ey hoca! Kadir gecesinin bize niçin bir takım alâmetlerinden bahsediyorsun?"

"Eğer sen zamanın kadir ve kıymetini bilersen her gece kadir gecesidir."

.

Ramazan-ı Şerif ayından sonra, Şevval ayı içerisinde tutulan oruç hakkında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Ramazan ayının orucu, on ay oruç tutmaya, ondan sonraki altı gün orucu da iki ay oruç tutmaya bedeldir. İşte bu, senelik oruç gibidir." (Ahmed bin Hanbel)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Ramazan ayında oruç tutup, Şevval ayında da altı gün oruç tutan kimse bütün seneyi oruçla geçirmiş gibidir." buyurmuşlardır. (Müslim)

Bir Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Ramazan-ı şerif'te çok kimseyi yedirip içiriniz. Zira bu nafakayı çoğaltıp yedirip içirme işi savaş alanında aç kalan gâzîleri doyurmak kadar ecirli ve sevâbı bol bir iştir." (Câmius-sağîr)

Hadis-i şeriflerde Ramazan orucundan sonra tutulması tavsiye edilen altı günlük oruç, **Şevval** orucudur.